

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

HET RAADSEL MUNGROVE

15 cent.

De oogen van het afgodsbeeld leefden....

No. 1318.

NIEUWE SERIE

HET RAADSEL MUNGROVE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET LIJK IN DE THEEMS.

Het was op dien tweeden Zaterdag in de maand October bijzonder druk in de groote conversatiezaal van de Windsor Club, een van de schoonste en rijkste sociëteiten der Engelsche hoofdstad.

De clubleden waren langzamerhand van hun buitens en villa's in de Schotsche Hooglanden, of van hun reizen naar het Vasteland teruggekeerd, en vertelden elkander van hunne wederwaardigheden.

Reeds hadden de hartstochtelijke spelers van de club zich in grooten getale verzameld om de speeltafel en om de kleine whisttafeltjes in de prachtig gebeeldhouwde speelzaal verspreid.

De bedienden in hun met goud overladen vuurroode livreen liepen af en aan met hunne zilveren bladen met ververschingen.

In de conversatiezaal zaten ongeveer tien leden aan de groote tafel midden onder de electrische kroon.

Hij die het eerst in het oog viel was een man van omstreeks veertig jaar, met reeds grijzend haar en een fijn geteekend, maar krachtig gelaat, waarin twee donkergrijze, doordringende oogen schitterden.

Hij was met verfijnden smaak gekleed en aan zijn vingers schitterden eenige ringen van onschatbare waarde.

Deze man was John Raffles, de lang gezochte en nooit gekregen gentleman-inbreker, de nachtmerrrie van den hoofdinspecteur van Scotland-Yard Baxter, en de verklaarde doodsvijand van diens rechterhand Sullivan.

Naast den Grooten Onbekende, die hier in de club als lord William Aberdeen de rol vervulde van vice-president, zat een jonge man met breede schouders en een blozend, zacht gelaat.

Het was zijn onafscheidelijke metgezel Charles Brand.

De beide heeren waren in een druk gesprek gewikkeld met de overige leden, die rondom de tafel hadden plaats genomen.

Men had het over verschillende onderwerpen: renpaarden, zwemwedstrijden, Ostende, Scheveningen en de jacht.

Maar meestal luisterde men toch met groote aandacht naar de heldere stem van den vicevoorzitter, die op zijn gewone belangwekkende wijze wist te verhalen van een reis naar Noorwegen.

Inderdaad was Raffles daar eenigen tijd geleden heen geweest, teneinde zich ervan te gaan vergewissen, dat op het eiland Thorghatten waar zijn schatten bewaard werden, alles in goede orde was, wat hij er natuurlijk niet bij vertelde.

Daarna moesten de heeren achtereenvolgens hun avonturen mededeelen.

— Het verwondert mij, merkte nu een der leden op, dat John Baily nog niet onder ons is.

— Dat is waar ook! Waar zou hij toch zitten? vroeg een ander.

— Is de jonge graaf al van zijn bezittingen in Wales teruggekeerd? vroeg Raffles.

— Welzeker mylord, antwoordde de eerste spreker, ik ben hem een week geleden te Londen tegengekomen en toen verklaarde hij mij, dat hij voornemens was er te blijven.

— Ik heb hem vier dagen geleden bij gelegenheid van een tea ten huize van gravin Birkhead ontmoet, merkte nu Charles op.

— Nu, hij zal wel spoedig boven water komen! riep een ander.

— Hij had mij beloofd, dezen avond hier te zijn, klonk de kalme stem van den vice-voorzitter. Het verbaast mij eenigszins dat hij nog niet aanwezig is, want hij was, als ik het mij wel herinner, een man van zijn tijd.

Het gesprek begon nu weder over andere zaken te loopen en werd spoedig weder algemeen.

Het liep naar twaalf uur in den nacht toen een der bedienden met een bleek gelaat op de tafel in de conversatiezaal toetrad en den vice-voorzitter eerbiedig eenige woorden in het oor fluisterde.

Het gelaat van John Raffles kreeg een doodelijk ontstelde uitdrukking en hij riep uit:

— Is dat zeker, James?

— Helaas mylord, er kan geen twijfel daaromtrent bestaan. Er loopen reeds jongens met extra-edities van de „Times” rond. Gij kunt ze hier hooren schreeuwen.

— Laat dan onmiddellijk een exemplaar halen.

— Aanstonds, mylord!

De bediende verdween.

Alle leden, maar vooral Charles, hadden met de grootste verbazing naar dit korte gesprek geluisterd.

— Wat is er gaande, Mylord? vroeg Charles, wat u zoozeer aan het schrikken heeft kunnen maken?

Raffles stond op en keek ernstig den kring rond.

— Mijne heeren, zeide hij op ontroerenden toon, het toeval wilde, dat wij zooeven over Graaf John Baily spraken. Men heeft hedenmiddag om vijf uur zijn verminkt lijk uit de Theems opgehaald.

Een kreet van ontzetting steeg uit den kring op.

Uitroepen van afschuw en van medelijden lieten zich allerwege hooren.

Van alle zijden kwamen nu de andere leden toesnellen, die met enkele woorden op de hoogte werden gesteld.

— Zou de arme jongen dan vermoord zijn? riep er een.

— Of zelfmoord gepleegd hebben? vroeg een ander.

— Ik weet het niet, mijne heeren, antwoordde Raffles ernstig. James kwam mij mededeelen, wat men waarschijnlijk zooeven aan den portier verteld heeft. Hij haalt op het oogenblik een nummer van de extra-editie van de „Times”.

Verslagen gingen de leden zitten.

Geruimen tijd heerschte er een diep stilzwijgen.

Toen klonk er een heldere, luide stem uit een hoek van het vertrek, die zeide:

— Ik heb John Baily goed gekend! Het is niet mogelijk, dat hij zelfmoord heeft gepleegd.

Aller oogen wendden zich naar den spreker.

Hij was een buitengewoon lang man, mager, maar blijkbaar over stalen spieren beschikkend.

Zijn bewegingen waren, ondanks zijn lengte, lenig en sierlijk en de clubleden kenden hem als een van de beste schermers, waartegen zij allen het moesten afleggen, uitgezonderd misschien Lord William Aberdeen, die dan ook buitengewoon sterk was op den schermdegen.

Zijn naam was Dr. Pancras Mungrove.

Hij had zijn graad als geneesheer gehaald, maar daar hij zeer rijk was, had hij er de praktijk zeer spoedig aan gegeven, die hem, naar hij zeide, teveel afmatte.

Zijn gelaat was zeer donker en in dat gelaat schitterden twee buitengewoon groote, zeer lichtgrijze oogen, met groote pupillen, die zich des avonds verwijdden als die van een uil.

Hij was in de club zeer gezien, wegens zijn buitengewone algemeene ontwikkeling, zijn geestige gesprekken en zijn alom bekende gastheers-talenten.

In zijn jonggezellen-woning, dicht bij de club in de Oxfordstreet gelegen, werden dikwijls partijen aangericht, die aan zijn kok, een volbloed Franschman, een verdienden naam van onovertreffelijkheid hadden gegeven, terwijl men zijn wijnkelders slechts durfde vergelijken bij die van wijlen Edward VII, die een groot kenner en wijnliefhebber was.

Het was inderdaad bekend, dat John Baily tot de goede kennissen van Dr. Pancras Mungrove behoorde, dat hij zijn vriend was kon men echter niet zeggen, om de eenvoudige reden, dat de dokter niemand als zijn vriend erkende.

En zij die den doode eveneens goed gekend hadden, moesten hem wel gelijk geven: zelden had men een levenslustiger en een vroolijker jongen gezien dan John Baily.

Op dat oogenblik kwam de bediende met een extra blad van de „Times” binnen, dat hij aan Lord William Aberdeen overhandigde.

Raffles ontvouwde het blad en zocht naar de gemengde berichten.

Hij had spoedig gevonden wat hij zocht.

— Als de heeren even willen luisteren, zeide hij, dan zal ik het korte maar droevige bericht even voorlezen.

Het was doodstil in de groote zaal, toen Raffles het woord nam.

Zelfs de spelers uit de biljartzaal kwamen in hun hemdsmouwen en met de queue in de hand toelopen en luisterden eerbiedig.

Een raadselachtige misdaad.

Hedenmiddag omstreeks vijf uur zag een schuitenvoerder, die met zijn schuit ter hoogte van de Theemstunnel bij Chadwell de rivier overstak, ongeveer in het midden van den stroom een zwart voorwerp drijven.

Hij sloeg er zijn boothaak naar uit en trok het voorwerp aan boord. Met zijn kameraad, die zich eveneens op de schuit bevond, maakte hij het pak open. Nauwelijks had hij dit gedaan, of een kreet van afschuw ontsnapte hen beiden. Uit het pak kwam het hoofd van een nog jongen man te voorschijn, dat een zeer diepe snede vertoonde, die rondom het voorhoofd liep en terzijde in het hoofdhaar verdween, dat zeer kort was afgesneden. Snel bonden zij het pak, dat uit zeildoek vervaardigd was, weder dicht en boomden hun schuit meer dood dan levend naar den oever. Zij riepen den eersten den besten politie-agent aan en deelden dezen hun gruwelijke vondst mede. Een kwartier later was het pak met zijn vreeselijken inhoud op het dichtstbijzijnde politiebureau gedeponneerd. De geneesheer, die dadelijk ontboden werd, opende het pak en nu vond men het geheel ontkleede lijk van een jongeman van ongeveer vijf-entwintigjarigen leeftijd. De moordenaar had alle vier de ledematen van het lijk blijkbaar met een zeer scherp voorwerp, van den romp gesneden en daarop met een dik koord vastgebonden. Bij een nader onderzoek van het hoofd deed de geneesheer een even vreeselijke ontdekking. Het bleek, dat de hersenpan rondom was doorgezaagd. Overigens werden er volstrekt geen verwondingen op het lichaam gevonden, zelfs geen sporen van geweld kon men daarop aantreffen.

Nadat de dokter den dood wettelijk had vastgesteld en zijn rapport had opgemaakt

werd het lijk van den vermoorde naar het lijkenhuis overgebracht. Ofschoon men op het lichaam geen enkel identiteitsbewijs vond, kon men na eenige uren reeds vaststellen wie het ongelukkige slachtoffer van dezen laaghartigen moord is. Het is graaf John Baily, het bekende lid van de Windsor Club, die pas kort geleden van zijn bezittingen in Noord-Wales was teruggekeerd.

Volgens het rapport van den geneesheer moest de vermoorde omstreeks vier uren geleden gedood zijn. Wij zullen niet nalaten onze lezers op de hoogte te houden van de vorderingen van het onderzoek, hetwelk is toevertrouwd aan den heer Baxter, onzen hoofd-inspecteur, bijgestaan door den inspecteur Sullivan.

Raffles keek na de voorlezing van het treurige bericht op.

Zijn gelaat had een ernstige en nadenkende uitdrukking aangenomen.

Er heerschte een drukkend stilzwijgen in de groote zaal.

— Het bericht brengt ons niet veel verder, dunkt mij, merkte dokter Pancras Mungrove op, die onder de lezing van het bericht naderbij was gekomen, en Raffles met zijn zonderling lichtende oogen vragend aanzag.

— Gij wilt zeggen?

— Ik wil zeggen, dat hieruit volstrekt niet blijkt, uit welke beweegreden de jonge man gedood is. Was het uit haat? Uit wraakzucht? Om hem te berooven?

— Dat zal mijnheer Baxter misschien wel spoedig hebben opgelost, zeide Raffles met een merkbaren spot in zijn stem.

— Ik waag het te betwijfelen, merkte een der andere leden op. Ik geloof niet, dat onze waarde Baxter heel sterk is in dergelijke zaken. Als hem niet minstens negen van de tien punten bekend zijn, dan kan hij geen enkel vraagstuk oplossen.

— Ziet ge er zelf geen licht in, mylord? vroeg Charles nu aan zijn vriend.

— Hoe wilt gij, dat ik er licht in zie, mijn waarde Brand! Ik heb den jongen John Baily ook gekend, maar lang niet goed genoeg om op de hoogte te zijn van zijn levenswijze en zijn gewoonten, en die moet men toch kennen, wil men in zulk een duistere zaak zich een oordeel vormen.

— Ik houd het er voor, dat wij hier met een ordinair roofmoord te doen hebben, merkte een der leden op.

— Ik houd het er voor, dat hier liefde-wraak in het spel is, meende een ander.

— En ik geloof, mijne heeren, zeide Raffles kalm, dat wij voorloopig beter doen ons oordeel

op te schorten, tot wij meer gegevens hebben om het op te kunnen grondvesten. Wij weten nu nog niet eens, op welke plek de moord is gepleegd. Wij weten niet of de doode in het geheim liefhad. — wij weten niet of hij gister nacht met een groote som gelds bij zich zijn huis heeft verlaten — wij weten niets van dat alles — en zoolang wij het niet weten, tasten wij volmaakt in het duister omtrent de beweegreden van deze zonderlinge misdaad.

— Vindt gij haar zoo zonderling, mylord? vroeg nu dokter Mungrove, terwijl hij een sigaret aanstak.

— Gij dan niet, dokter? vroeg Raffles.

— Maar het is toch reeds meer gezien, dat de moordenaars hun slachtoffers in stukken sneden! Ik kan niet inzien, dat de man die John Baily gedood heeft, van veel oorspronkelijkheid blijkt heeft gegeven.

Raffles had met tegenzin naar deze cynische opmerking geluisterd.

— In zekeren zin hebt gij gelijk, dokter, zeide hij, maar dat de moordenaar zijn slachtoffer de trepanatie laat ondergaan — dat is toch wel iets bijzonders.

Dokter Mungrove trad nog iets naderbij en keek Raffles met zijn lichtende oogen oplettend aan.

— Trepanatie zegt gij? vroeg hij.

— Dat staat toch immers in het bericht, zeide Raffles met een zweem van ongeduld in

zijn stem. Ik heb het zooeven voorgelezen.

— Dat is waar, hoe kon ik zoo onnadenkend zijn! riep dokter Mungrove uit, terwijl hij zich met de magere hand over het hooge voorhoofd streek. En — de hersens.....? Stond er niets in het bericht van de hersens?

— Dat kan ik mij niet herinneren, antwoordde Raffles kortaf.

— Dan is het bericht niet compleet, merkte dr. Mungrove kalm op, terwijl hij zijn sigaret in het aschbakje wierp.

— John Baily was zeer rijk, zegt gij?

— Dat was hij!

— Welnu, dan zullen wij het er voorloopig maar voor moeten houden, dat men den armen jongen beroofd heeft, ging dr. Mungrove door. Het is mij tenminste niet bekend, dat hij persoonlijke vijanden had, en dat zou ook zeer te verwonderen zijn, want hij was de zachtheid en vriendelijkheid zelve.

Weer volgde er een stilzwijgen.

Alle leden waren blijkbaar zeer onder den indruk van dezen vreeselijken dood van een jongen man, dien zij nog enkele dagen geleden in den bloei van zijn jeugd, opgewekt en vroolijk hadden gezien.

— Het is een zonderlinge zaak, mompelde Raffles.

— En ik ben zeer benieuwd, wat Baxter en Sullivan ervan terecht zullen brengen, vulde Charles den zin aan.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES STELT BELANG IN DE ZAAK.

Er waren eenige dagen verlopen, sedert het vinden van het verminkte lijk in de Theems.

De politie had naar alle streken van het kompas detectieven en geheime agenten gezonden, maar blijkbaar zonder het minste succes.

Reeds waren er een aantal te slechter naam en faam bekend staande individuen gearresteerd, die men echter bij gebrek aan bewijs, of omdat zij onmiddellijk hun alibi konden toonen, onbevredigd moest loslaten.

De dagbladen bevatten kolommen lange verhalen van drijfjachten in East-End, Soh en andere beruchte wijken van Londen, waardoor de politie wel eenige langgezochte boosdoeners in handen kreeg, maar niet den bedrijver van de afschuwelijke misdaad.

Het publiek werd ongeduldig.

Schrijvers van ingezonden stukken richtten bittere verwijten aan Scotland Yard.

Men vroeg waartoe al het geld diende, dat men aan den researchedienst ten koste legde.

Sommige zeer brutalen gingen zelfs zoover, te vragen waarom mijnheer Baxter niet reeds lang ontslagen was.

En steeds bleef de dader onvindbaar!

Geen spoor — geen enkele aanwijzing — niets,

De politie zocht heel Londen af, naar het vlijmscherpe mes, waarmee de misdaad gepleegd moest zijn.

Zij deed onderzoek bij alle winkeliers, handelaars en fabrikanten van zeildoek, zonder eenig resultaat.

Zij onderwierp den ongelukkigen schuitenvoerder, die het lijk gevonden had, aan een kruisverhoor, dat den armen man van het verstand dreigde te berooven.

Zij liet de Theems mijlen ver afdreggen, in de flauwe hoop de kleederen van den vermoorde te zullen vinden en daarin eenige aanwijzingen van den dader te kunnen vinden!

Alles tevergeefs!

Op den vijfden dag, nadat Raffles het bericht in de zaal van de Windsor-Club had voorgelezen, was hij met Charles Brand, in de eetzaal van de prachtige villa, die hij als lord William Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde.

Hij had het ochtendblad van de „Times” in de hand en las aandachtig met een spottend glimlachje om zijn fraai gesneden mond, een verslag van Baxter's jongste nasporing.

Van tijd tot tijd uitte hij een dof geknor, waarvan Charles den aard en de beteekenis maar al te goed kende.

— Het gaat zeker niet al te goed? vroeg de jonge man na enkele oogeblikken.

— Het gaat allertreurigst!

— Wat is hij nu aan het doen, onze goede Baxter?

— Hij heeft gisternacht een klopjacht in Battersea Park laten houden! riep Raffles grimmig uit.

— Is hij dol geworden? riep Charles verbaasd. Wat denkt hij in Battersea Park te vinden?

— Dat mag de hemel weten. Battersea Park ligt omstreeks 7 Engelsche mijlen van de plek, waar het lichaam werd gevonden, langs de Theems, en dat nog wel stroomafwaarts. Hoe de man er toe komt, om daar zijn nasporingen voort te zetten, is mij een raadsel.

— Wat denk jij zelf van de zaak, Edward?

— Ik denk ervan, dat het een zeer vreemde, zeer ingewikkelde en zeer raadselachtige zaak is, antwoordde Raffles op ernstigen toon.

— Heb je er al eenig inzicht in?

— Eerlijk gezegd, neen. Althans nog maar zeer weinig. Maar zooveel begrijp ik er wel van, dat ik er zeker van ben, dat al dat geknoei van onzen vriend Baxter tot niets leidt. De man zoekt naar een alledaagschen moordenaar, en die zou alles kunnen doen, maar zeker niet tot doorzagen van het schedeldak overgaan. Wat mag daar in 's hemelsnaam het doel van zijn geweest!

— Ja, dat ontgaat mij ook!

— En toch, Charles, toch geloof ik, dat wij juist daarin den sleutel van het geheim zouden kunnen vinden. Ik herhaal nogmaals, dat het afsnijden van ledematen in de geschiedenis der criminaliteit vaak voorkomt, maar van trepa-

natie had ik tot dusverre nog nooit vernomen. Om dat zoo goed te kunnen verrichten als hier blijkbaar geschied is, moet men.....

Raffles beëindigde den zin niet, maar streek zich nadenkend met twee uitgestoken vingers van de rechterhand over de slapen, zooals hij gewend was te doen als hij ingespannen over iets nadacht.

Plotseling wierp hij de krant neder en begon met groote, haastige passen het vertrek op en neer te loopen.

— Hoe laat werd het lichaam ook weer gevonden? vroeg hij.

— Om vijf uur 's namiddags.

— En toen was de ongelukkige ongeveer vier uur dood, nietwaar?

— Ja, volgens den dokter althans.

— Nu, we zullen het er voorloopig maar voor houden, dat die dokter zijn vak verstaat. Ik geloof, dat uit een en ander wel iets is af te leiden.

— Laat eens hooren? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Het getij van de Theems liep gedurende dien tijd van het Oosten naar het Westen. Ergo, moet de moord ergens gepleegd zijn op een punt stroomopwaarts van de Theemstunnel.

— Die redeneering is logisch!

— Blijft slechts de vraag waar zich dat punt bevindt.

— Zou je dan denken, dat de justitie daar veel aan heeft? vroeg Charles.

— In ieder geval zou haar dat een heel eind vooruit helpen.

— Maar dat is, dunkt mij, niet na te gaan, hernam Charles.

— Jawel, zei Raffles kalm.

— Maar hoe dan?

— Eenvoudig door omstreeks denzelfden tijd een voorwerp in de Theems te werpen, dat zoo nauwkeurig mogelijk hetzelfde gewicht heeft als het vermoorde lichaam van den armen John Baily.

— En vervolgens?

— Wel, vervolgens zouden wij niets anders te doen hebben dan den afstand te meten van het punt waar men dat voorwerp in het water zou gooien en dat waar men het ongeveer zes uur later weer zou opvisschen.

— Inderdaad! riep Charles uit, die methode is nog zoo kwaad niet.

— Dat meen ik ook! In ieder geval zou men op die manier de plek van den moord althans bij benadering kunnen vaststellen.

— En ben je van plan dat te doen? vroeg Charles.

— Dat geloof ik haast wel, zeide Raffles langzaam. Ik wil je wel bekennen, dat deze

zaak mijn bijzondere belangstelling heeft en het getreuzel van de politie is niet langer aan te zien.

— En zou je hen van je plannen op de hoogte willen brengen?

— Ik denk er niet aan! Ik heb Baxter enkele keeren geholpen, maar deze zaak wil ik nu eens louter voor mijn eigen vermaak trachten op te lossen.

— Het is de vraag, of het wel zeer gemakkelijk zal zijn, zeide Charles met een flauwen glimlach.

— In ieder geval spannend, en dat is voor mij hetzelfde, zeide Raffles.

— Denk je gauw aan het werk te gaan?

— Zoo spoedig mogelijk! Je weet, als ik mij eenmaal zooiets voorneem, dan aarzel ik niet lang.

— Kan ik je helpen?

— Welzeker!

— Op welke wijze?

— Ten eerste door mij eens je gewicht op te geven! Jij bent bijna even lang en van dezelfde breedte als John Baily was. Jullie beider gewicht zal hoogstens een paar kilo uiteenloopen!

— Ik weeg twee-en-zeventig kilo!

— Mooi zoo. Vraag dan eens aan Henderson, den chauffeur, of hij je wil helpen, en maak eens een pak gereed, dat ongeveer den vorm heeft als het afschuwelijke ding dat uit de Theems is opgehaald.

— En als dat gereed is?

— Dan kom je mij waarschuwen, dan zullen wij met z'n drieën het pak in de Theems werpen en achterna varen.

Charles snelde het vertrek uit, om het verzoek van zijn vriend te gaan uitvoeren.

Wat Raffles betreft, deze begaf zich naar zijn slaapkamer, ontdeed zich daar van zijn overgoed en zocht in een van de geheime kleederkasten een schipperscostuum bij elkaar, zooals de bevelvoerders over de kleine sleepbooten ze meestal dragen, die de groote vrachtschuiten over de Theems sleepen.

Daarna liet hij zijn gelaat een zoodanige verandering ondergaan, door middel van een pruik en schmink, dat hij zichzelf in den spiegel nauwelijks herkende.

Nauwelijks was hij hiermee gereed of Charles trad het vertrek binnen.

De jonge man uitte een kreet van verbazing, toen hij Raffles onder deze vermomming zag.

— Hoe vaak ik je ook onder een ander uiterlijk zie, riep hij uit, treft mij telkens opnieuw, hoe jouw talent om je onkenbaar te maken zich ontwikkelt. Ik geloof niet, dat er een enkele acteur in Londen, ja zelfs in geheel Engeland bestaat, die je in de grimeerkunst evenaart.

Een flauw glimlachje van Raffles was het eenige antwoord op dezen lof.

— Hoe staat het met het pak? vroeg hij.

— Dat is gereed.

— Heb jelui het nagewogen?

— Ja, op de bascule, in de garage.

— Mooi zoo. Heb je Henderson gewaarschuwd, dat hij zich gereed moest houden?

— Hij is dadelijk tot je dienst.

— Kleet je dan evenals ik in een schippersuniform en kom aanstonds dan in de bibliotheek bij mij. Ik zal Henderson door de huistelefoon bevelen, dat hij daar ook komt.

Charles ging naar zijn eigen slaapkamer, zette zich daar voor zijn spiegel en had zich ook spoedig zelf vermomd.

Nadat hij hiermede gereed was, begaf hij zich naar de bibliotheek.

Raffles en Henderson waren daar reeds aanwezig.

De chauffeur had zich op bevel van zijn meester in een gewoon werkpak gestoken.

— Heb je al een boot op het oog? vroeg Charles.

— Wij zullen wel ergens een sleepbootje huren, antwoordde Raffles. Nu maar spoedig er op uit.

— En het pak?

— De auto staat voor de kleine deur van het park en daarmede zullen wij het tot aan de eerste de beste aanlegplaats van sleepbootjes, waar men dergelijke vaartuigjes verhuurt, heenbrengen. Henderson heeft het pak al tot voor de deur gesleept.

— Mooi zoo, op weg dan maar! riep Charles uit.

De drie mannen begaven zich door het groote park, naar de kleine deur, die uitkwam in een zijstraat, waar nooit een levende ziel te ontwaren viel, daar zij aan de eene zijde slechts gevormd werd door den muur van het villapark en aan de andere door den blinden muur van een rij pakhuizen.

Raffles duwde de deur open.

Op straat stond een oude, onaanzienlijke auto te wachten, die steeds voor dergelijke ondernemingen gebruikt werd.

De piqueur van zijne lordschap hield er de wacht bij.

Voor de deur lag een in zeildoek genaaid pak, dat veel overeenkomst vertoonde met het lugubere pak, dat eenige dagen geleden uit de Theems was opgehaald.

— Het ziet er goed uit, zeide Raffles. Neem het maar op en breng het in den wagen.

Henderson en Charles namen het pak ieder aan een kant op en droegen het in de auto.

De piqueur tikte aan zijn pet, ging de deur binnen en sloot deze.

Henderson nam achter het stuurwiel van de

auto plaats en spoedig was deze de kleine zijstraat uitgereden en in volle vaart door de Cromwellstreet over het Waterloo-place en langs de Admiraliteit naar het Victoria Embankment gereden.

— Ik weet een goed adresje voor het verhuuren van dergelijke bootjes, zeide Charles.

— Waar dan? vroeg Raffles.

— Op de Tower-wharf!

— Dat adres was mij juist ook ingevallen, zeide Raffles.

Op dat oogenblik stond de auto stil en Henderson stak het hoofd om den hoek van het portier.

— Gij hebt mij gezegd, tot aan de Theems-kade te rijden, mylord! zeide de chauffeur. Waarheen gaat de tocht verder?

— Naar den Tower van Londen! Houdt bij de werf stil.

Henderson trok zijn hoofd weder terug en de tocht werd voortgezet.

Aan het einde van de Victoriakade gekomen, sloeg de auto ter hoogte van de Black Friars Bridge de Upper Theemsstreet in, volgde deze tot aan de Tower Theemsstreet en hield ten slotte stil aan den ingang van de werf, niet ver van de beroemde Towergevangenis.

De beide vrienden sprongen uit de auto.

— Wacht hier even, Henderson, wij zijn aanstonds terug, beval Raffles.

Met snelle schreden liepen zij de werf op en vroegen aan den portier, die in zijn kleine loge zat, den baas te spreken.

De portier wees hen naar een kleine loods, waarheen de beide vrienden nu hun schreden richtten.

Het woord „kantoor” boven een groen geschilderde deur, wees hun nu den weg.

Zij klopten aan en traden een vertrek binnen, waar de directeur van de werf en eenige klerken zaten te schrijven.

— Kunt gij mij een klein stoombootje verhuren, mijnheer? vroeg Raffles, terwijl hij zich rechtstreeks tot den directeur wendde.

— Voor hoe lang? vroeg deze.

— Ik zal het wel den geheelen dag noodig hebben.

— Kunt gij een borgstelling storten?

— Zooveel als gij verlangt!

— Tweehonderd pond is voldoende! Ik zal u de „Mary Ann” geven als gij tenminste genoeg neemt met een bootje van negentig ton.

— Dat is ruimschoots voldoende, antwoordde Raffles. Kan ik het dadelijk krijgen?

— Dadelijk! Gij treft het, dat de schuit juist naar de werf is teruggekeerd. Uw naam?

Raffles gaf den eersten den besten naam op, die hem inviel, betaalde het staangeld en trad met den directeur naar buiten, gevolgd door Charles.

Zij liepen naar een kleinen steiger, waar het stoombootje, de „Mary Ann”, gemeerd lag.

De machinist wilde zich juist aan boord begeven om het vuur te dooven, toen de directeur hem aanhield.

— Laat dat maar, Tim, riep hij, je moet er weer op uit!

De machinist scheen dit minder aangenaam te vinden, maar hij begreep dat hij zich moest schikken.

Brommend schoot hij zijn jekker weer aan, dien hij over zijn arm had gehangen.

Maar Raffles nam den man snel terzijde, en fluisterde hem in:

— Zeg, je zult niet te klagen hebben, Tim, er schiet een goede fooi op over.

Deze mededeeling deed het met roet besmeerde gelaat van den man dadelijk ophelderen.

— Krijgen we geen stoker mede? vroeg Charles nu.

— Gij kunt er tegen extra-betaling een medekrijgen, zeide de directeur, maar het is volstrekt niet noodig. De „Mary Ann” is altijd door twee mannen bediend — den stuurman en den machinist, die tegelijkertijd het vuur onderhield.

— Nu, den stuurman kunt gij ook thuis laten, zeide Raffles brommend. Ik zie er toch zeker niet uit als iemand, die zelf geen stuurrad kan vasthouden.

De directeur mat hem van het hoofd tot de voeten en zeide toen lachend:

— Gij hebt gelijk! Men proeft op een mijl afstand den stuurman van de groote vaart uit u. Nu, zooals gij wilt, dat sparen wij ons dan uit!

HOOFDSTUK III.

HET ONDERZOEK OP DE THEEMS.

Raffles en Charles begaven zich aan boord.

Tim, de machinist, daalde het smalle ijzeren laddertje naar de stookruimte af, en spoedig had de stoom weder voldoende spankracht.

Charles zag niet zonder verbazing, dat Raffles de trossen losgooide en tot den machinist door de spreekbuis riep:

— Halve kracht vooruit!

— En ons pak? fluisterde hij, zoodra de boot van wal was gestoken.

— Maak je daaromtrent niet ongerust. Ik heb Henderson, vóór wij de werf betraden, last gegeven ons even voorbij de Towerbridge op te wachten. Je weet, dat er een landingsplaats is tegenover de Nightingale Lane? Welnu, ik heb hem gezegd, dat hij daar op ons moet wachten.

— En daar nemen wij het pak aan boord?

— Precies!

— Dan is alles in orde.

Onder deze bedrijven was het stoombootje snel de Towerbridge onderdoorgeschoven en stevende nu op de aanlegplaats toe, waar zij twintig minuten later aankwamen.

Reeds in de verte konden zij Henderson naast zijn auto zien wachten.

Raffles stuurde met vaste hand het schuitje naar de aanlegplaats, terwijl hij door de spreekbuis den machinist de noodige bevelen gaf.

Kort daarna lag de „Mary Ann” stil.

De machinist kwam het trapje op en stak zijn hoofd boven het dek uit.

— Wat is er aan de hand, baas? vroeg hij.

— We moeten hier een kleine vracht aan boord nemen, Tim! zeide Raffles. Vooruit Charles, help Henderson eens een handje als je wilt en zeg hem, dat hij nu wel naar huis kan rijden.

Charles sprong op den steiger en korten tijd daarna had hij met behulp van den chauffeur het pak aan boord gedragen.

De machinist keek er niet zonder wantrouwen naar, maar hij sprak geen woord.

Zoodra het pak goed en wel aan boord was, beval Raffles den machinist weder naar de stookruimte te gaan en kort daarop was het bootje in volle vaart weder de Theems opgestoven.

— Alles is nogal tamelijk ongemerkt in zijn werk gegaan, merkte Raffles op, die het stuurwiel ter hand had genomen. Het zou niet zoo

aangenaam zijn geweest, als er al te veel nieuwsgierigen ons op de vingers hadden gezien. Je begrijpt, dat men in deze buurten, die zoo dicht bij de Theems zijn gelegen, nog over niets anders spreekt dan over de raadselachtige misdaad, en dat dan iedereen die met zoo'n zonderling pak wordt gezien, argwaan moet inboezemen. A propos, hoe laat is het?

— Half twaalf!

— Dan kentert het tij over een half uur en verkeert het in denzelfden toestand, als toen het pak met het lijk van John Baily in het water werd geworpen.

— Maar heb je er wel aan gedacht, Edward, merkte Charles op, dat de kans bestaat, dat men het pak voor onzen neus uit het water opvischt?

— Ja, maar wij moeten die kans loopen! Trouwens, met een halven souverain kan men veel doen, maar ook veel beletten!

— Nu heb ik nog maar één vraag!

— Zeg eens op!

— Wij zullen ongeveer zes uur op het water blijven, nietwaar?

— Op zijn minst!

— Wil je mij eens zeggen, wat en waar wij zullen eten?

— Wij zullen aan boord eten, en tamelijk goed! Er is voor gezorgd!

Hij wees op een kleine rieten mand, die naast hem op het dek stond.

— Hoe kom je daaraan? vroeg Charles verbaasd.

— Dat had ik aan Henderson gelast! Hij heeft dit mandje gevuld met eenige uitstekende comestibles, een veldflesch gevuld met cognac en water en een half dozijn stevig belegde broodjes! Je ziet dus dat wij niet van honger behoeven om te komen.

— Je denkt toch aan alles, zeide Charles vol bewondering.

— Kwestie van gewoonte! hernam Raffles glimlachend.

Een half uur verliep.

Zij waren nu juist in het midden van de Theems, ongeveer ter hoogte van Bermond Sey Wall, daar waar de rivier het breedst is.

Raffles liet de boot keeren en stilliggen.

Hij vergewiste er zich van, dat er geen andere schuiten in de onmiddellijke nabijheid waren, en zeide toen tot zijn metgezel:

— Het pak ligt vlak bij de verschansing — een goede duw en je kunt het alleen wel in het water schuiven!

— Met gemak! zeide Charles.

Hij bukte zich en schoof het pak over het hellende dek in het gele water van de Theems.

De „Mary Ann” bevond zich op dat oogenblik op dat gedeelte van de Theems, dat „The Pool” geheeten wordt.

Raffles keek op zijn horloge.

Het was precies twaalf uur.

Het pak begon langzaam in de richting van de Towerbridge af te drijven.

Op dat oogenblik stak de machinist, die van het stilliggen midden in de rivier niets begreep, opnieuw het hoofd boven het luik van de machinekamer uit.

— Wat is er aan de hand, baas? vroeg hij. Blijven we hier tot den jongsten dag liggen?

— Neen, brave Tim, antwoordde Raffles glimlachend, maak je maar niet ongerust, we zullen vooruit gaan, maar heel langzaam.

— Zooals gij wilt, baas! Mij kan het niet schelen! Zullen wij lang op het water blijven, denkt gij?

— Dat zal niet meevallen! Maar je hoeft niet zulk een zuur gezicht te trekken, want ik denk je goed te betalen! Wat dunk je bijvoorbeeld van een extraatje van een pond sterling?

De oogen van den machinist schitterden.

— Voor een pond, baas, wil ik desnoods tot vannacht twaalf uur hier doodstil blijven liggen, wel achteruit varen ook!

— Dan zijn wij het eens.

Het hoofd van den machinist verdween.

— Langzaam vooruit! riep Raffles door de spreekbuis.

En toen begon er een eentonige tocht over de Theems, die Charles naderhand rangschikte onder de saaiste reizen, die hij ooit had medegemaakt.

Onafgebroken voeren zij achter het afdrijvende pak aan, onder de Towerbridge en de London Bridge door, tot vlak vóór de Southwark Bridge.

Sommige voorbijvarende schippers hadden met groote oogen naar deze zonderlinge, zachtjes voortstoomende boot gekeken, en naar het pak, dat voor den boeg met den stroom meedreef, maar gelukkig hadden zij volstrekt geen overlast ondervonden.

Ter hoogte van de Clinkstreet keek Raffles op zijn horloge.

— Zes uur! riep hij uit. Oef! Het werd hoog tijd! Wij zouden van verveling haast bezwaken zijn. Waar zijn wij hier ergens, Charles?

— Ongeveer driehonderd meter van de Southwark Bridge af!

— Prachtig, dat zullen wij dan vanavond eens op den plattegrond van Londen afzetten.

— Zouden wij dat pak nog aan boord nemen?

— Waarom zouden wij ons die moeite geven? zeide Raffles onverschillig. Daarmede kan onze goede Baxter zich nog wat amuseeren. Ik verlang nu niets liever dan aan wal te gaan.

— En de „Mary Ann”?

Raffles krabde zich achter het oor.

— Dat is waar ook, zeide hij. Die moet weer teruggebracht worden. Wacht, daar valt mij iets in.

— Volle kracht vooruit! riep hij door de spreekbuis.

— Wat ga je doen? vroeg Charles.

— Ik zal haar naar de aanlegplaats even vóór de brug sturen en dan telefoneeren van daar naar de werf, dat zij iemand moeten zenden om de boot te sturen.

Even later lag de „Mary Ann” stil voor den kleinen steiger naast de zware peilers van de Southwark Bridge.

Raffles riep den machinist aan dek en deelde hem zijn voornemen mede, terwijl hij hem tegelijkertijd een sovereign in de hand drukte.

Daarop riepen de beide vrienden een huurauto aan en drie kwartier later zaten zij weder in de bibliotheek van de villa.

— Nu zullen wij ons eerst weder van onze vermomming ontdoen, en gaan dineeren, en dan zullen wij eens zien wat onze plattegrond van Londen ons vertelt, zeide Raffles.

De beide mannen begaven zich naar hun slaapkamer en legden hun vermomming af.

Zij gebruikten daarna een stevigen maaltijd, dien Raffles als gewoonlijk wist te kruiden met zijn geestige verhalen, en daarop begaven zij zich opnieuw naar de bibliotheek.

— En geef mij nu eens een goeden plattegrond, Charles! zeide Raffles, terwijl hij zich in een gemakkelijken stoel nederzette en een sigaret opstak.

Charles ging naar de groote boekenkast en kwam spoedig terug met een uitstekende kaart van Londen, die hij op de tafel uitspreidde.

— Dat is een gemakkelijke kaart, zeide Raffles. De afstanden staan er in kilometers en in Engelsche mijlen op aangegeven. Heb je een passer bij de hand?

Charles ging naar een schrijftafel, dicht bij het raam en nam uit een der laden een sierlijke passerdoos die hij op de tafel nederzette.

— We zeggen dus, begon Raffles, dat we het pak in het water hebben geworpen bij het begin van Bermond Seywall.

Hij zette de punt van het eene passerbeen op de aangeduide plek en vervolgde toen:

— Om zes uur bevond het pak zich op drie-

honderd meter van de Southwark Bridge — daar!

De tweede punt van den passer gleed naar de aangeduide plek.

Daarop zette Raffles den gemeten afstand uit op de kilometermaat onder aan de kaart, en zeide:

— In drie uren heeft het pak een afstand afgelegd van twee-en-een-halven kilometer.

En nu zullen wij eens zien waar wij komen, als wij die twee-en-een-halven kilometer op onze kaart uitzetten stroomopwaarts, te beginnen bij de Theemstunnel, waarbij wij natuurlijk de scherpe bocht, die de Theems hier maakt, in aanmerking moeten nemen.

Hij maakte snel eenige berekeningen en vervolgde toen:

— Ei! ei! De misdaad zal dus gepleegd zijn ter hoogte van het koninklijke dok!

— Maar daar zijn in het geheel geen huizen! riep Charles uit.

— Ik weet wat je zeggen wilt! De misdaad moet natuurlijk in een gesloten huis zijn gepleegd, want zelfs in zulk een afgelegen wijk zou

men niet zonder groot gevaar een menselijk lichaam op een dergelijke wijze, met de kwaamheid van een volleerd slager, in stukken kunnen snijden. Maar je vergist je, als je denkt dat daar in de buurt geen huizen zijn. Die zijn er wel degelijk, hoewel velen van zonderlingen aard.

— Wat dan?

— Men heeft daar een groot aantal huizen van ontucht en dozijnen opiumkitten.

— Dat is waar ook, riep Charles uit. Wij zijn daar in de buurt van de werven en de dokken, dicht bij de Theemsmonding, waar de matrozen, de Chineezers en voorts allerlei raar gespuis bijeenkomt.

— Ik geloof wel te mogen aannemen, zeide Raffles nadenkend, dat ik niet ver mistast als ik zeg, dat de misdaad daar in de buurt gepleegd moet zijn.

— Vind je dat dit de zaak er duidelijker op maakt?

— Neen, integendeel, zeide Raffles met een zucht. Zij wordt er veeleer nog eens zoo duister door!

HOOFDSTUK IV.

DE OPIUM-KIT VAN WANG-SI.

Den volgenden dag zaten de beide vrienden zeer vroeg aan het ontbijt, ieder in een gedeelte van de „Times” verdiept, toen een bulderend gelach, door Brand geuit, zijn vriend half verschrikt deed opkijken.

— Wat is er aan de hand, Charles? riep hij. Wat lees je daar? Je zult mij toch niet willen wijsmaken, dat er iets grappigs in de „Times” staat?

— Toch is het zoo, al heeft het deftige blad het er volstrekt niet op aangelegd om grappig te zijn.

— Waar gaat de zaak over?

— Over het pak!

— Dat is waar ook, ik had het moeten weten! Wat is er mede?

— Wel, het is door een politiebootje opgevischt, het is vervolgens met veel ostentatie naar het lijkenhuisje gebracht, het is geopend in het bijzijn van mijnheer Baxter, en die is waarschijnlijk een lang betoog gaan houden over den inhoud.

— En wat had jullie er dan eigenlijk in gestopt?

— Een stapel talhout en een zak bedorven aardappelen, het resultaat van een mislukte poging van Henderson om vlak bij de garage een aardappelakkertje aan te leggen.

— Heel goed! En wat zei Baxter er van?

Dat die aardappelen het zand waren, hetwelk de misdadigers de justitie in de oogen hadden willen strooien!

— Dat is een beeldspraak, die onze goede Baxter eer aan doet! zeide Raffles lachend. Nog meer?

— Ja, van het talhout beweerde hij op plechtigen toon, dat het den grondslag zou leggen, waarop hij het gebouw zijner aanklacht zou optrekken.

— Hoe langer hoe mooier! En de linnen zak?

— Die linnen zak was het net, waarin de misdadiger zichzelf zou vangen!

— Onze goede Baxter was zeker erg en veine toen hij die prachtige speech afstak. Dus is die

ezel waarlijk van meening, dat die vondst in eenig verband staat met de misdaad?

— Muurvast!

— Nu, wij weten gelukkig wel beter. Heb je lust om mee te gaan en de zaak daar eens te onderzoeken?

— Je bedoelt bij de dokken? Ik verlang niets liever! Hoe zullen wij er heen gaan?

— Met onze motorsloep! Dat baart het minste opzien, want dan kunnen wij op het water blijven en alleen aan land gaan als wij dat noodig achten. Een auto komt daar in die vreeselijke achterbuurten maar hoogst zelden

— Heb je Henderson al instructies gegeven?

— Ja, hij weet er al alles van!

— Laat ons dan maar gauw weggaan!

De beide vrienden begaven zich naar hun slaapkamer en staken zich daar in een blauw sportpak, terwijl zij hun hoofd met een zeilpet dekten.

— Zouden wij ons niet vermommen? vroeg Charles.

— Dat zullen wij op onze boot doen. Ik heb voor ons beiden een stel matrozenpakken reeds in de kajuit gereed doen leggen. Het is echter beter, dat we ons als gentlemen inschepen.

— Je hebt gelijk! Waar ligt de „Swallow”?

— Hier dicht bij, aan de Charing Cross-bridge!

Toen de beide vrienden in de vestibule kwamen, troffen zij daar Henderson reeds aan, die op hen stond te wachten.

De drie mannen verlieten het huis en Raffles riep de eerste de beste taxi aan.

Hij beval den chauffeur hem naar de genoemde brug te brengen.

Raffles zond den chauffeur weg en de twee mannen traden op een klein boothuis toe, waar behalve de „Swallow” nog eenige andere jachten van schatrijke Londenars ondergebracht waren.

De baas, die belast was het met toezicht over de booten, kwam hen met de pet in de hand tegemoet.

Blijkbaar had Raffles hem dien ochtend reeds gewaarschuwd.

— De „Swallow” is gereed, Pederson? vroeg Raffles.

— Ja, Mylord! antwoordde de man beleefd.

— Dan zullen wij aanstonds vertrekken, mijnheer Brand! zoo wendde Raffles zich tot deze.

Beiden stapten in de ranke motorboot, en spoedig waren zij onderweg.

Beurtelings daalden zij naar de ruime kajuit af en vermommen zich daar snel als matrozen van de groote vaart, waartoe zij de benodigdheden gereed vonden liggen, zooals Raffles gezegd had.

Binnen drie kwartier was de plaats van bestemming bereikt.

De „Swallow” werd in een boothuis ondergebracht en Raffles en Charles lieten haar aan de zorg van den opzichter over.

Zij stapten aan wal op een plek, waar het oog slechts op de zwartste zijde der wereldstad rustte, waar het niets opmerkte dan beroekte, grauwe muren, als door lepra geteisterd, gescheurd en scheefgezakt, met vuilgrijze raamkozijnen, gebarsten ruiten, scheeve deuren, waar het geroezemoes van de reusachtige handelsstad niets levendigs en opwekkends, maar eerder iets sombers had.

Als de zon scheen, was het hier een naar-geestige plek, en als het regende was het een oord van troosteloze ellende.

De smalle kade, waar Charles en Raffles voet aan wal zetten, was bezet met lage, smerige huisjes, voor het meerendeel kleine kroegen, bierhuizen voor de Duitsche, wijnhuizen voor de Fransche en Italiaansche matrozen — en dan opiumkitten voor de Chineezzen en voor wie er onder de Europeanen aan het ellendige opiumschuiven verslaafd waren.

Voor de deuren dezer afzichtelijke, wrakke huisjes stonden de eigenaars met de handen in de zakken naar het drukke gewoel op de kade te kijken, pruimend en rookend de meeste kerels met een gemeene tronie, kaken als van een roofdier en vuisten als smidshamers.

— Hier moet het dus ergens zijn, zeide Raffles, terwijl hij peinzend om zich heen keek.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep Charles uit. Het is hier zoo druk als op het Strand!

— Hier zeker, maar zoo is het niet overal! Verderop staan de opiumkitten verder uit elkaar en ook dicht bij het water. Zie maar, daarginds!

— Inderdaad, je hebt gelijk! Ik meen daar in de verte eenige kleine huisjes te zien, die wel over het water heen gebouwd schijnen te zijn!

— Dat is niets verwonderlijks in deze buurt. Die huisjes dienden vaak vroeger als kleine pakhuizen. In vroegere eeuwen voeren de vrachtschuiten onder het huis, en werden zoo vlug volgeladen. Wij zullen er eens heenloopen. En zet ondertusschen je oogen goed open!

Een tijdlang liepen zij zwijgend naast elkan-der voort, slenterend als passagierende matrozen, die met hun tijd geen weg weten.

Zoo bereikten zij de plek, waar de huizen tot vlak aan de Theems stonden.

Charles had goed gezien.

Sommige dier huisjes waren tot over het water uitgebouwd en rustten op palen, groen uitgeslagen en half vergaan, zooals trouwens de

huisjes zelven ook, die er uitzagen alsof zij ieder oogenblik dreigden in te storten.

— Heel aantrekkelijk zien die dingen er niet uit! zeide Charles, terwijl een onwillekeurige huivering hem over den rug liep.

— Je hebt gelijk! Zelfs nu het klaarlichte dag is, maken die krotten een somberen, akeligen indruk. Wij zullen er eens een binnengaan.....

Eén der zonderling gebouwde huisjes was een echte matrozenkroeg.

Boven de deur schommelde een roestig uit-hangbord, waarop met bijna onleesbaar ge-worden letters geschilderd stond: „*In ye ole Fregat*”.

Boven dat opschrift was een buitengewoon verbolgen zee afgemaald, op welker prachtig geregelde golven een trotsche viermaster schom-melde.

Het schilderstuk was echter door den tijd dermate uitgewischt, dat men meer naar het onderwerp moest raden dan dat men het zag.

Raffles en Charles traden binnen.

De gelagkamer, laag van verdieping, met zwartberookte balken, en waarin het licht slechts spaarzaam doordrong door een paar kleine, smerige vensters, die op de Theems uit-zagen, was op dit vroege uur nog geheel verlaten.

De waard, een pootige kerel met een ruw, ongeschoren gelaat en vuurrood haar, stond achter zijn toonbank, en geeuwde met een gebrul als van een nijldigen beer, toen de vroege be-zoekers binnentraden.

— Whisky! beval Raffles kortaf, terwijl hij en Charles zich naar het tafeltje begaven, dat voor een klein raam in een soort erker was neer-gezet, aan den kant van het water.

— Whisky? Zoo vroeg in den morgen? grinnikte de waard. Nou mijn zaak is het niet. Je zult ze hebben!

Hij schonk een paar glazen, die er verre van zindelijk uitzagen, vol met een verdacht goedje, dat het midden tusschen spiritus en benzine bleek te houden, en op de tong brandde als ware er peper ingestrooid.

De waard keek met zijn groene oogen aan-dachtig naar de twee gewaande matrozen en knoopte een praatje aan:

— Lang aan wal?

— Twee uur! bromde Raffles.

— Groote vaart zeker?

— Buenos-Ayres!

— Dat is ook niet om den hoek! Goed centen verdiend?

— Gaat nogal! Vijftig pond schoon over-gehouden!

— Nou — in deze tijden —

Het gesprek stokte even.

Raffles vatte het opnieuw op.

— Kitten in de buurt? vroeg hij, den waard loerend aanzierend.

— Hier vlak naast! Ben jij ook al van de schuivende gemeente, maat? Zou men je niet aanzien!

— Ik doe het niet voortdurend! antwoordde Raffles knorrig. Heb er geen gelegenheid voor — maar als ik zoo eens aan wal ben — je be-grijpt —

— Ik begrijp er alles van! Dan moet je hier naast gaan, bij Wang-Si, die heeft best goedje!

— Dank je! zei Raffles kortaf.

Op dat oogenblik kwamen er een paar andere gasten binnen en de waard ging zich met hen bemoeien.

Raffles en Charles bleven alleen in den kleinen erker.

— Een buitengewoon afstootend type! fluis-terde Charles, met een vies gezicht aan zijn glas nippend.

— Zeldzaam! bevestigde Raffles. Een kerel die zijn eigen vrouw voor een half pond goede tabak van de hand zou doen, en in staat om iemand den hals om te draaien, die hem een glas van zijn infaam bocht te weinig betaalt!

— Je hebt toch geen — vermoedens?

— Niet in het minst! Het slachtoffer zou desnoods door hem gedood kunnen zijn, maar het is stellig niet door hem in stukken gesneden. Ik herhaal je nogmaals, dat dit het werk is van een vakman!

— Van een dokter dus?

— Beter gezegd: van een chirurg! De beenen en armen zijn juist ter plaatse van de gewrichten afgesneden. Slechts een ontleedkundige kan dat zoo voortreffelijk doen. En die trepanatie — die schedelsnede — wat ter wereld.

Raffles voleindigde den zin niet, maar begroef zijn kin in de hand en keek met starenden blik door het smoezelige raam naar het vuilgele water van de Theems, dat met zacht geruisch onder het venster stroomde.

Slechts enkele schuiten waren daar ter plaatse langs de kade gemeerd.

Eenigen waren geheel gelost, op andere waren sjouwers bezig het ruim te ledigen.

Alles was donker, vuil, kil en troosteloos wat het oog op deze naargeestige plek ontwaarde.

Een grijze lucht hing laag boven het groeze-lige water.

Raffles zuchtte diep.

— Het is hier juist de plek voor een misdaad, zeide hij op doffen toon. Menschen, die dag aan dag, uur aan uur van hun leven in een dergelijke omgeving doorbrengen, moeten wel slecht-geaard en tot misdadigheid geneigd worden. Geef ieder mensch volop zon, kleuren, frissche lucht, een bad per week, ontnem hem de drank

en de opium — en er zouden oneindig minder misdaden gepleegd worden!

Langen tijd zwegen beiden.

Toen stond Raffles met een ruk van zijn sterk lichaam ongeduldig op.

— Hier vinden wij niets, Charles, zeide hij fluisterend.

— Maar die waard — —

— Die waard kan schuldig zijn, ik herhaal het, maar wat zou het ons geven, dat te vermoeden, als wij het niet zeker weten, als wij hier in dat afschuwelijk drankhuis niet op ons gemak een onderzoek kunnen instellen? Ten slotte — hoe kunnen wij dat, als die kerel met zijn kop van een bulldog ons voortdurend voor de voeten loopt. Ik zeg je — —

Maar eensklaps brak Raffles den zin af.

Hij keek met de grootste aandacht door het raam van den erker naar de rivier.

Zijn oogen namen een uitdrukking van verbazing aan.

Charles volgde de richting van zijn blik.

In de verte naderde snel een klein, sierlijk motorbootje.

Er bevond zich slechts één persoon in, een man van buitengewone lengte.

Hij was tot aan de kin in een langen zwarten mantel gehuld, en zijn vilthoed met breeden rand was zoo diep in zijn oogen gedrukt, dat er van zijn gelaat zoo goed als niets te bespeuren was.

Deze man stond overeind in het kleine bootje, dat hij met vaste hand door de vrachtschuiten, sleepbooten en groote zeeschepen heen stuurde.

Charles wilde een opmerking maken.

Hij had er echter den tijd niet toe.

Raffles fluisterde hem haastig toe:

— Blijf hier wachten tot ik terug kom!

Het volgend oogenblik was de Groote Onbekende de gelagkamer uitgesneld.

De waard keek hem wantrouwend na en wendde zich toen weer tot zijn klant, met wien hij tot dusverre had gepraat.

Charles verloor het motorbootje niet uit het oog.

Het had nu het midden van de rivier verlaten en stevende recht op den oever aan.

Eerst meende de jonge man dat het juist op de matrozenkroeg aanhield, maar de bestuurder draaide het kleine roer om en het bootje gleed nu langzaam, als vermoeid, bijna onder het venster van den erker door, om aan den achterkant van de opiumkit van Wang-Si te meeren.

Behoedzaam opende Charles het venster en boog zich over het kozijn.

Hij kon het motorbootje nu duidelijk op eenigen afstand zien liggen.

De man met den zwarten mantel was snel aan wal gesprongen en had het bootje met behulp van een dunnen ketting aan een kleinen meerpaal vastgelegd.

Daarop keek hij van onder den rand van zijn grooten hoed aandachtig rond en snelde toen langs den blinden zijmuur van het opiumhol weg, blijkbaar naar de voorzijde, zoodat Charles hem uit het oog verloor.

Juist wilde hij zijn hoofd weder terugtrekken, toen iets anders zijn aandacht trok.

Een matroos, blijkbaar beschonken, kwam aan den anderen kant van den erker te voorschijn en zwalkte langs de kade naar het motorbootje.

Charles' oogen schitterden.

Die matroos was Raffles, zijn vriend.

Hij strompelde met onzekere schreden en dwaas gebarende armen op het bootje af — — bleef daar even staan — — bukte zich — — bekeek blijkbaar met de grootste aandacht den voorsteven van het bootje — — richtte zich weer op — — strompelde verder — — verdween uit het gezicht.

Een kwartier verstreek.

De spanning, waarin Charles verkeerde, nam iedere seconde toe.

Eindelijk ging de deur weer open.

Raffles trad binnen.

Het eerste wat Charles opviel was de trek van onuitsprekelijke verbazing, die op het gelaat van zijn meester lag —

HOOFDSTUK V.

WIE IS HET?

Langzaam trad Raffles op het tafeltje toe en liet zich op een stoel neervallen.

Zijn linkerhand rustte zwaar op het tafelblad, terwijl hij zich met de rechter herhaaldelijk over het voorhoofd wreef.

Charles keek hem nieuwsgierig aan.

— Iets ontdekt? vroeg hij eindelijk fluisterend, verbaasd over de houding van den Grooten Onbekende.

— Ja! antwoordde Raffles, bijna onhoorbaar.

— Is de man van het motorbootje nu in de opiumkit van Wang-Si?

— Dat moet wel!

— Ben je er geweest?

— Een kwartier!

— En heb je dien vreemden man in zijn zwarten mantel herkend? vroeg Charles ademloos.

Raffles haalde de schouders op.

— Herkend? Ik heb hem in 't geheel niet gezien!

— Wat zeg je? riep Charles verbaasd uit. Hij moet er toch binnen zijn gegaan! Ik zag hem langs den muur van de opiumkit sluipen!

— En ik zag hem binnengaan! gromde Raffles op doffen toon. En toch heb ik hem niet gezien, ofschoon ik geen minuut na hem binnen-trad!

— Maar hoe is dat mogelijk?

— Wang-Si zeide, dat er sinds een uur niemand bij hem was in- of uitgegaan!

— Dat is sterk! Dan is hij in het complot! Dan is die man in het zwart —

— Ik weet wat je zeggen wilt! Weet je wat ik bij het bootje deed?

— Dat kan ik wel raden — je wilde den naam op den boeg lezen!

— Juist!

— Welnu?

— Het motorbootje heet „Ladysmith”.

— Wat?! Maar dan moet het de boot van Graaf Fenchurch, ons medelid van de Windsor Club zijn, die het vaartuigje korten tijd geleden voor zich heeft doen bouwen!

— Daaraan twijfel ik niet! Ik was uitgenoodigd om het van stapel laten bij te wonen, ik heb den proeftocht medegemaakt, en ik ben er vast van overtuigd, dat dit bootje met haar ongewonen naam aan Graaf Fenchurch en aan niemand anders toebehoort!

— Maar —

— Aarzel niet, Charles! Zeg wat je denkt!

— Maar dan zou misschien graaf Fenchurch de man zijn, dien wij zoeken!

— Het is inderdaad vreemd, dat een zoo schatrijk edelman met zijn motorbootje hier in deze afschuwelijke buurt komt. En — als hij het was, dan kwam hij hier stellig niet met een goed doel! Maar hij is het niet!

— Is hij het niet? En je hebt hem niet herkend!

— Ongetwijfeld, maar zijn gestalte heb ik toch goed waargenomen. En dat was niet de gestalte van Graaf Fenchurch, die bijna een hoofd kleiner, en tamelijk corpulent is!

— Maar wie is het dan?! riep Charles uit.

— Als ik dat wist, Charles, zeide Raffles eenigszins ongeduldig, dan zouden wij hier niet als gekken tegenover elkaar zitten, maar handelen!

— Heb je nog meer aan het bootje kunnen ontdekken!?

— Niet er aan, maar er in!

— Wat dan?

— Een chirurgijnstrousse van marokkiijn leder!

— Dus dan zou hij toch — —

— Daaraan behoef je niet te twijfelen! Als die man met zijn zwarten mantel, die zijn gelaat zoo zorgvuldig verborgen hield, en die door Wang-Si wordt binnengeloodst in zijn vreeselijk opiumhol, niet zelf de misdaad heeft gepleegd, dan heeft hij er toch zeker de behulpzame hand in gehad!

— Zou misschien Wang-Si — — —

— Neen! Onmogelijk! Hij zou wellicht den ongelukkigen John Baily den doodelijken slag hebben kunnen toebrengen, maar de trepanatie — de trepanatie! Neen, duizendmaal neen! Wang-Si deed het zelf niet. Hij kan hoogstens medeplichtige zijn. Bedenk toch, dat het lijk niet het geringste spoor van geweld vertoonde — geen schotwond, geen steekwond, geen buil, zelfs geen blauwe plek! Hoe meer ik de zaak beschouw, hoe raadselachtiger zij mij toeschijnt!

— Had je Wang-Si niet kunnen overmeesteren?

— Hij was door drie Chineesche bedienden omringd, en er waren bovendien klanten in het opiumhol.

— Heb je hun niet gevraagd, of zij den

vreemdeling in het zwart gezien hadden?

— Ik heb er een afzonderlijk en fluisterend ondervraagd — hij had niets gezien. Dat was ook wel te verwachten!

— Hoe zoo?

— Wel, die kit heeft natuurlijk geheime vertrekken en schuilhoeken! Toen ik binnen-trad, moest ik eerst een vrij lange gang door, en vervolgens een trap van twaalf treden op, alvorens ik de kamer met de kribben voor de opiumschiuvers bereikte, waar ik Wang-Si aantrof. En in die gang alleen had ik reeds vier zijdeuren opgemerkt! Die vervloekte Chinees heeft natuurlijk het motorbootje zien aankomen, en den geheimzinnigen vreemdeling dadelijk naar een of ander verborgen vertrek geleid, dat alleen aan hem bekend is! Maar stil!

Raffles greep Charles bij den arm en trok hem van het raam weg.

Hij zelf drukte zich tegen den muur en wierp voorzichtig een blik uit het venster.

— Wat is er? fluisterde Charles, die van zijn plaats niet zien kon wat er buiten voorviel.

— Wang-Si komt uit zijn hol!

— Wat doet hij?

— Hij loert rond en gaat nu snel naar den waterkant!

— Naar het motorbootje zeker?

— Ja!

— En nu?

— Nu bukt hij zich bliksemsnel, neemt de trousse met de instrumenten uit het bootje, en verbergt het onder zijn wijde, geelzijden kleederen. En nu snelt hij als een haas weer naar zijn hol terug!

— Vreemd!

— Neen, toch niet! Zooiets had ik wel verwacht! De man met den mantel schijnt die snijwerktuigen hier te hebben gebruikt — en weder te *willen* gebruiken!

— Zullen wij hem nagaan?

— Dat spreekt van zelf!

Maar opnieuw greep Raffles zijn vriend ongerust bij den arm, en zeide fluisterend:

— Hij zal toch geen auto bij de hand hebben? Dan zou hij ons ontkomen, want het is onmogelijk, hier in de buurt een huurauto te krijgen.

— Maar dan zou hij het bootje in den steek moeten laten!

— Wat zou dat? Dat heeft hij immers toch gestolen!

Raffles liep snel naar de voorzijde van de gelagkamer en keek uit het raam.

Er was niets op den morsigen weg te zien, dat op een auto geleek.

Eenigszins gerustgesteld keerde Raffles weder naar den erker terug.

— Er is niets te zien! fluisterde hij. Wij zullen

verstandig doen als wij maken, dat wij weg komen en de boot gereed houden!

— Loopt de „Ladysmith” snel?

— Als de duivel!

— Zoo snel als de „Swallow”?

— Op zijn minst! Bij den proeftocht haalde het bootje niet minder dan veertig knopen!

— Drommels! Dan zullen wij moeite genoeg hebben om haar bij te houden!

— Dat zullen wij — en daarom: snel weg!

Raffles betaalde de vertering en de beide vrienden verlieten het drankhuis.

Aanvankelijk namen zij den slenterenden gang van passagierenden matroos aan, maar zoodra zij uit het gezicht waren, ijlden zij naar het bootenhuis, betaalden den opzichter en haalden zelf de „Swallow” te voorschijn.

Het was geen seconde te vroeg!

Nauwelijks hadden zij plaats genomen, Raffles aan het stuurwiel en Charles bij den motor, en stevenden zij langzaam het kleine haventje uit, of op een honderd meter afstand stroomafwaarts kwam de „Ladysmith” aanzetten.

De lange man in den zwarten mantel stond recht overeind, onbeweeglijk als ware hij uit metaal gegoten, achter het stuurwiel.

Van zijn gezicht was bijna niets te zien, daar kin en mond in den hoogen mantelkraag verborgen waren, terwijl oogen en voorhoofd schuilgingen onder den breeden hoedrand.

Ofschoon de „Ladysmith” nauwelijks in beweging kon zijn gebracht, had zij reeds zooveel gang, dat het water in den vorm van twee sierlijke fonteynen hoog boven den spitsen boeg uitspoot.

— Dat satansche ding loopt als een spoor-trein! riep Charles woedend uit, terwijl hij den hefboom met een nijldigen ruk overhaalde, zoodat de „Swallow” als het ware met een sprong over het donkergele water van de Theems vooruitstoot.

— Ja, Charles — en nu blijkt al weer eens, dat de mensch onvolmaakt is, en niet aan alles tegelijk kan denken! zeide Raffles mistroostig. Ik had de „Zeearend” en niet deze boot moeten nemen! Die loopt vijf-en-veertig knopen! Enfin, gedane zaken nemen geen keer — wij zullen uit de „Swallow” zien te halen wat er in zit!

— Wij zijn de „Ladysmith” in ieder geval een honderd meter voor, en nu die sombere zwartmantel naar de stad terugkeert en niet naar zee gaat, moet hij ons toch voorbij!

— Maak je er geen illusies over, dat dit lang zal duren! zeide Raffles. Binnen tien minuten heeft hij ons te pakken!

De Groote Onbekende bleek goed te hebben gezien.

Er waren geen volle tien minuten verstreken, of de boeg van de „Ladysmith” bevond zich op gelijke hoogte met den achtersteven van de „Swallow”.

Met buitengewone bekwaamheid en een vaste hand stuurde de man met den mantel het ranke vaartuig door de schepen heen, die kris en kras over de Theems voeren.

Op ongeveer tien meter afstand voer de „Ladysmith” voorbij.

En terwijl dit geschiedde, wendde de lange, zwarte man het hoofd langzaam naar het motorbootje met de beide gewaande matrozen aan boord.

Dadelijk keerde hij het weer af om op het vaarwater te letten.

Een ondeelbaar oogenblik had Raffles zijn oogen kunnen zien. Het waren oogen van een buitengewone, lichtgrijze kleur, met groote, zwarte pupillen.....

HOOFDSTUK VI.

HET LIJKENHUIS.

Pas toen hij moest inzien, dat iedere poging om de „Ladysmith” in te halen, onbegonnen werk was, ontspanden zich zijn trekken, en vertoonde zich een trek van kalme berusting op zijn mannelijk gelaat.

— Voor ditmaal kunnen wij ons wel als geklopt beschouwen, Charles! zeide hij kalm, terwijl hij de boot wat meer onder den wal bracht.

— Dat meen ik ook! beaamde deze op spijtigen toon.

Tegen het onmogelijke valt niet te vechten, laten wij dat bedenken, bij wijze van troost!

— Wij zullen toch de zaak niet opgeven?

— Ik denk er niet aan! Je kent mij — juist de moeilijkheden, die zich op mijn weg voordoen, prikkelen mij om door te zetten!

— Goed zoo! Wat zullen we nu het eerst doen?

— Lunchen!

— Vervolgens?

Ons bij graaf Fenchurch laten aandienen!

— Je wilt hem zeker vragen, aan wien hij zijn raceboot heeft uitgeleend?

Raffles gevoelde een schok door zijn lichaam gaan, welks aard hem geheel onverklaarbaar was.

Het was spoedig weer over, maar liet nog eenigen tijd een zonderling onbehaaglijk gevoel bij hem achter, dat hij tevergeefs trachtte te ontleden.

Intusschen geraakte de „Ladysmith” spoedig voor.

Het was duidelijk, dat de „Swallow”, hoe snel zij ook liep, het tegen de raceboot van Graaf Fenchurch moest afleggen.

Nog voor Commandant Docks Pier bereikt was, konden de beide vrienden zich als geslagen beschouwen, en ter hoogte van Shadwell was

er van de „Ladysmith” geen spoor meer te bekennen.

Tijdens den geheelen duur van de achtervolging had Raffles geen woord gesproken.

Zijn dunne lippen waren dicht opeen geknepen gebleven, en zijn arendsoogen tuurden strak voor zich uit naar het eenige voorwerp, dat zijn belangstelling kon gaande maken — de renboot van graaf Fenchurch!

— Natuurlijk!

— Maar acht gij het waarschijnlijk, dat die rijke edelman een zoo kostbaar vaartuig zal uitleenen aan een moordenaar?

— Beste Charles — er loopen in de maatschappij honderden groote dieven en moordenaars rond, zonder dat wij hen kennen, bedenk dat!

Charles scheen slechts half overtuigd.

Hij bromde iets onverstaanbaars en keek mismoedig in het vuile water.

— Wat ik zeggen wilde, hernam Raffles na eenigen tijd, heb jij de oogen van dien zonderlingen stuurman gezien?

— Neen!

— Ik wel — ze waren zeer licht grijs en hun blik heeft mij zonderling getroffen. Het is mij ook — alsof ik die oogen meer gezien heb!

Raffles streek zich peinzend met de linkerhand over het hooge voorhoofd.

Een half uur verstreek, zonder dat er een woord gesproken werd.

Maar eensklaps slaakte Charles een kreet, en wees naar een voorwerp, dat op ongeveer vijftig meter afstand aan bakboord langzaam met den stroom meedreef.

Het stak omstreeks een halven voet boven de oppervlakte van het water uit en had een zwarte kleur.

Raffles keek met wijd opengesperde oogen

naar het voorwerp, dat zachtjes met de golven op en neer wiegde.

Zijn gelaat was, door de schminklaag heen, vaalbleek geworden.

— Alweer? hoorde Charles hem heesch mompelen.

Juist wilde Raffles op het zwarte ding afstevnen, toen de opvarenden van een groote sleepboot, die vlak langs het voorwerp voer, hem voor waren.

Hij kon zien, hoe een der mannen aan boord van de sleepboot een bootshaak in het zwarte ding sloeg.

Daarop kwam er nog een man toeschieten — toen nog een.

Het ding was zeker zeer zwaar.

Met zijn drieën heschen zij het eindelijk aan boord.

De „Swallow” voer in dezelfde richting als de sleepboot.

Raffles liet haar wat langzamer loopen om op gelijke hoogte te blijven met het vaartuig, aan welks boord het zwarte ding was geheschen.

Vijf minuten verstreken.

Toen weerklonk er een kreet van afgrijzen over het traag kabbelende water van de Theems, zóó luid, dat hij het dreunend geraas van den arbeid op de rivier overstemde.

Charles huiverde.

— Wat was dat? vroeg hij op schorren toon.

— Kun je het niet raden? was de weder-vraag van Raffles. Zij hebben zooeven ontdekt — wat de schuitenvoerders eenige dagen geleden ontdekten!

— Dus — een nieuw slachtoffer?

— Ongetwijfeld! Kom, laten wij voortmaken! Ik wil niet als getuige gehoord worden in deze zaak! Geef vol gas, Charles!

De jonge man haalde opnieuw den hefboom over en de „Swallow” schoot weder snel over de golven.

Binnen enkele minuten had zij de sleepboot ver achter zich gelaten.

De motorboot bevond zich nu ter hoogte van de Tower Bridge.

— Ga je weer verkleeden, Charles. Wij kunnen ons, zooals wij nu zijn, niet bij graaf Fenchurch vertoonen! Ik zal wel op den motor letten.

— Weet je waar de graaf woont?

— Ja, in Cannon street, dicht bij de Southwark Bridge. Maak nu voort!

Charles verdween in de kajuit, en keerde tien minuten later weer terug in zijn chic, blauw sportpak, als onafscheidelijk metgezel van Lord William Aberdeen.

Raffles daalde nu op zijn beurt in de kajuit af, na het roer aan Charles te hebben toever-

trouwd, en had eveneens in korten tijd zijn uiterlijk weder veranderd.

De „Swallow” bevond zich nu even voorbij de Londen Bridge.

Nog een kwartier, en zij meerden aan den grooten massieven pijler van de Southwark Bridge, vlak voor het boothuis van de Royal Marine Yacht Club, waarvan Lord Aberdeen sedert jaren een ijverig lid was.

Charles nam het valies met de verkleedingsstukken en pruiken ter hand, en de beide vrienden beklommen snel de trap die naar het Theems Embarkment voert.

Tien minuten loopens brachten hen in de breede Cannonstreet, waar Raffles stil stond voor een deftig heerenhuis.

Hij belde aan.

Er verliep eenigen tijd, voor hem werd opengedaan.

Eindelijk ging de voordeur langzaam open.

Een oude bediende met spierwit haar had haar geopend.

Zijn goedig, breed gelaat vertoonde een angstigen trek, en Raffles meende tot zijn verbazing te zien, dat de oude man zooeven ge-weend had.

— Goede vriend, zeide Raffles, ik wenschte gaarne uw meester te spreken over een zaak die geen uitstel kan lijden. Ik ben Lord Aberdeen.

— Mijn meester is niet tehuis, Mylord! zeide de bediende op doffen toon.

— Zoo? Dat doet mij leed! hernam Raffles, wiens verbazing nog toenam, daar hij de gewoonten van graaf Fenchurch wel kende en wist, dat hij hoogstzelden buitenshuis lunchte.

— Vergeef het mij, indien ik onbescheiden ben, mylord! merkte de oude dienaar op, terwijl zijn oogen zenuwachtig begonnen te knippen en zijn stem heesch klonk. Zijt gij een vriend van graaf Fenchurch?

— Ik mag mij tenminste onder zijn goede kennissen rekenen, goede vriend!

— Gij zijt immers — nogmaals, mylord, verschooning als ik te kort schiet in eerbied, maar mijn arme meester — — —

Nu onderdrukte de oude man met moeite een snik, en vervolgde toen bijna fluisterend:

— Gij zijt immers de vice-president van de Windsor Club, waarvan graaf Fenchurch lid is?

— Zeker! Maar waarom vraagt gij dat? riep Raffles ongerust uit.

— Omdat mijn meester gisteravond dadelijk na het diner het huis verlaten heeft, en wij hem sedert dat oogenblik niet hebben teruggezien! riep de bediende uit, nu werkelijk in snikken losbarstend.

— Dus vannacht is de graaf buitenshuis ge-

weest? kreet Raffles door een bang voorgevoel aangegrepen.

— Ja, mylord, en dat is nooit gebeurd sedert mijn meester van de Universiteit terugkeerde! En indien het al geschiedde, omdat de graaf op reis was, dan wisten wij toch allen op de minuut na, wanneer hij terug zou keeren!

— Dus hij heeft niet gezegd, waarheen hij ging?

— Neen, mylord. Hij zeide aan den hertog, zijn vader, dat hij een afspraak had met een vriend, en voor elf uur weer thuis zou zijn!

— Was hij in een ongewonen gemoedstoestand, voor hij vertrok?

— Hij leek mij wel wat opgewonden en gehaast toe, mylord. Ik zou u wel bij den hertog en mevrouw de hertogin aandienen — maar ik weet waarlijk niet, of zij wel in een toestand zijn om u — —

— Neen, neen, laat dat maar, goede vriend, zeide Raffles haastig. Ik wil hen niet lastig vallen op dit oogenblik.

— Gij kunt ons dus niets mededeelen, mylord? Gij hebt geen vermoeden, waar mijn jonge meester kan zijn?

Raffles beet zich op de lippen.

Hij keek den bediende in het trouwe, gerimpelde gelaat en zeide toen op ernstigen toon:

— Ik heb een vermoeden, goede vriend — maar dat is zoo vreeselijk, dat ik het u niet durf zeggen — misschien blijft er nog een flauwe hoop — — kom mee, mijnheer Brand, wij kunnen hier niets uitrichten!

Hij knikte den bediende toe en verwijderde zich snel, door Charles gevolgd.

Geruimen tijd liepen zij zwijgend voort.

Van tijd tot tijd hief Raffles met een dreigend gebaar als onbewust zijn gebalde vuist op. Soms kwam er een sissende klank over zijn opeengesperste lippen.

— Waar gaan wij heen? vroeg Charles eindelijk, nadat zij een kwartier snel hadden geloopt.

— Naar het lijkenhuis aan de Theemskade!

— Denk je daar het lijk van den vermoorde te zullen vinden?

— Ja. Daarheen is het stellig het eerst gevoerd, zooals gebruikelijk is met lijken, die uit de rivier worden opgevischt.

— Ik behoef wel niet te vragen, *wien* je daar denkt te vinden?

— Dat zul je wel begrijpen! Graaf Fenchurch in stukken gesneden en getrepaneerd!

— Maar dan hebben wij met een gek, een hoogst gevaarlijken maniak te doen! riep Charles ontsteld uit.

— Tot die overtuiging ben ik sinds eenige uren gekomen!

— En — heb je nog geen vermoedens?

— Ja — maar ik durf niets zeggen, voor ik grooter zekerheid heb. Ik wil geen zoo vreeselijke beschuldiging uiten, voor ik vasten grond onder de voeten heb. Maar daar zijn wij aan het lijkenhuisje!

— Het is door nieuwsgierigen belegerd! Zou men ons wel toelaten?

— Laat dat maar aan mij over!

Snel liepen zij door tot zij de achterste rij van de menigte bereikt hadden, die om het sombere huisje heendrong, op een afstand gehouden door een dozijn politieagenten.

Raffles riep een der beambten bij zich, en zeide op fluisterenden toon:

— Goede vriend, ik voer zooeven met mijn vriend in mijn motorjacht op de Theems en was in het voorbijgaan getuige van het ophalen van een zwart, zwaar voorwerp uit het water — —

— Ah, mijnheer kan misschien inlichtingen geven? vroeg de agent beleefd.

— Dat geloof ik wel!

— Uw naam?

— Lord Aberdeen, Cromwellstreet. Ik heb een ernstig vermoeden, dat het pak het lijk van een der leden van onze club bevat!

— Dan zal ik u onmiddellijk bij den brigadier aandienen, mylord! riep de agent ijverig uit. Allo, menschen, maak eens wat ruimte!

Onwillig maakte de menigte een smallen doortocht voor de drie mannen vrij.

Raffles en Charles baanden zich achter den agent een weg naar het lijkenhuisje en stonden even later in een klein vertrekje voor den dienstdoenden brigadier aan wien de agent in enkele woorden rapport uitbracht.

— Ik zal u bij den vermoorde brengen, mylord, want dat hier een moord gepleegd is, spreekt van zelf, zeide de brigadier. Maar ik hoop voor u, dat gij sterke zenuwen hebt, want het is een gruwelijk gezicht!

— Ik heb veel afschuwelijks in mijn leven gezien, vriend! zeide Raffles op zonderling somberen toon. Er is niet veel meer, dat mij schrik of afkeer inboezemt! Breng mij bij den verslagene!

Daarop wendde hij zich tot Charles en zeide:

— Gij hebt — dengeen, dien wij op het oog hebben eveneens gekend, mijnheer Brand. Durft gij mij vergezellen? Maar ik wil er u niet toe dwingen!

— Ik hoop genoeg zelfbedwang te bezitten, mylord! zeide Charles eenvoudig.

— Wees dan zoo goed, mij te volgen, heeren! verzocht de brigadier.

Hij opende een deur, betrad een smalle, kille gang, geheel met tegels afgeschoten, en opende een tweede deur.

De drie mannen bevonden zich in de lijkenkamer.

Door een groote lantaarn in de lage zoldering drong het daglicht binnen. Ramen bezat het sombere vertrek niet. Het was geheel uit stoepsteen gebouwd.

Een der zijden werd ingenomen door een groote, granieten tafel, waarvan het vlak flauw helde. De onderkant daarvan werd afgesloten door een soort goot, die het water afvoerde, dat onophoudelijk door een regentoestel in fijne straaltjes aan het boveneinde van het granieten tafelblad werd uitgegoten.

Een laag hekwerk met dikke staven scheidde deze tafel van het vertrek, waar slechts een withouten tafel en twee matten stoelen stonden.

Raffles trad zonder eenige aarzeling op de granieten tafel toe. Zijn scherp geteekende t ekken verrieden geen spoor van ontzetting, ofschoon hij bleeker was dan gewoonlijk.

Midden op het blad lag een bloederige massa — het overblijfsel van wat eens een mensch was geweest, in stukken gesneden en ont-hoofd — —

Slechts enkele oogenblikken vestigde Raffles de blikken strak op het hoofd — —

Wat Charles betreft, hoe sterk hij ook meende te zijn, toch moest hij zich met beide handen aan de staven van het hek vastgrijpen om niet te vallen.

Raffles keerde zich weder naar den brigadier om die zwijgend met afgewend gelaat op een afstand was blijven staan, en zijn stem klonk dof, toen hij verklaarde:

— Ik, lord William Aberdeen, verklaar dat

dit het lijk is van graaf Woodrow Fenchurch, lid van de Windsor Club, waarvan ik vice-president ben!

— En gij, mijnheer? zoo wendde de brigadier zich tot Charles, wiens gelaat witter was dan krijt.

— Het is graaf Fenchurch! fluisterde hij bijna onhoorbaar. Zijn gelaat is slechts weinig misvormd.

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, mylord, zeide de politiebeampte. Wij kunnen thans de familie van den ongelukkige waar-schuwen en de zaak in handen der justitie overgeven!

— Heeft de justitie den moordenaar van den jongen graaf John Baily reeds ontdekt? vroeg Raffles scherp.

— Nog niet, helaas, mylord! Maar ik verzeker u, dat wij doen wat wij kunnen! Mijnheer Sullivan is dag en nacht in de weer!

— Nu, als hij den moordenaar van John Baily vindt, dan heeft hij tevens dien van graaf Fenchurch in handen! merkte Raffles op.

— Hoe, mylord, gij gelooft dus, dat beide moorden door een en denzelfden persoon zijn gepleegd? riep de brigadier ontzet uit.

— Daar valt niet aan te twifelen, antwoordde Raffles schouderophalend. Kom, mijnheer Brand, wij hebben onzen treurigen plicht vervuld.

Zwijgend verliet het drietal het afschuwelijk vertrek.

In de wachtkamer vervulde Raffles nog eenige formaliteiten, en daarop gingen zij het lijkenhuis weder uit, en verwijderden zich snel, nagegaapt door de nieuwsgierige menigte.

HOOFDSTUK VII.

RAFFLES STELT BELANG IN CHIRURGIE.

Charles was nog steeds onder den indruk van het vreeselijke schouwspel dat hij zooeven had bijgewoond.

Raffles echter scheen zich met zijn gedachten reeds veel eerder — of veel meer terug te bevin-den en scheen het geheele tafereel reeds weder vergeten te zijn.

Zijn grijze oogen hadden een donkeren tint aangenomen, en schitterden op buitengewone wijze.

Zijn wangen hadden een verhoogde kleur en zijn neusvleugels trilden zenuwachtig. Aan al deze verschijnselen kon Charles duidelijk mer-

ken, dat zijn vriend reeds een helder inzicht in de zaak had verworven.

Hij had geheel het uiterlijk van een jacht-hond, die wild ruikt!

Geruimen tijd liepen de beide vrienden voort zonder een woord te wisselen.

Toen kon Charles zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.

Hij raakte den arm van den Grooten Onbe-kende zachtjes aan, en vroeg aarzelend:

— Heeft het zien van die afschuwelijke over-blijfselen je misschien op een of ander spoor gebracht, Edward?

— Het heeft mij althans den aard van den misdadiger doen kennen!

— Ik begrijp je — de misdadiger moet krankzinnig zijn!

— Daaraan valt niet te twijfelen! De twee lijken zijn op volmaakt dezelfde wijze, technisch onberispelijk — als ik die uitdrukking hier mag gebruiken — van ledematen en hoofd ontdaan — —

— Maar de schedellichting?

— Die was bij het lijk van den ongelukkigen John Baily niet geheel voltooid. Misschien was de moordenaar in zijn vreeselijk werk gestoord. Daarentegen was zij geheel ten uitvoer gebracht, en alweder op volmaakte wijze, bij het stoffelijk overschot van den jongen graaf Fenchurch. Het losgemaakte schedeldak was later weder met zilverdraad op zijn plaats bevestigd — ook alweder onberispelijk, van beroepsstandpunt!

— Je conclusie is dus — —?

— Dat de moordenaar gek en chirurg is!

— Je kent hem?

— Neen!

— Maar het moet toch niet moeilijk zijn, hem te vinden, zelfs voor de politie! Een krankzinnige moet toch immers zelfs in een reusachtige stad als Londen dadelijk opvallen!

— Wacht eens even, beste Charles! viel Raffles hem in de rede. Dat is het juist. Was die man duurzaam krankzinnig, dan kon hij onmogelijk zoo lang los hebben rondgelopen. Maar het eigenaardige van een zeker aantal maniakken en juist wat hen zoo buitengewoon gevaarlijk maakt, is, dat zij soms zeer lang achtereen durende tijdperken van volmaakte helderheid doorleven!

— Is dat waarlijk zoo?

— Welzeker!

— Maar dat is vreeselijk! Dan zouden er dus in onze maatschappij honderden individuen rondloopen, die slechts op een gunstige gelegenheid wachten, hun moorddadige lusten bot te vieren?

— Iedere psychiater zou je op die vraag bevestigend antwoorden, beste Charles! hernam Raffles ernstig. En hij zou er aan toevoegen: geen honderden, maar tienduizenden!

— Wordt men met die ziekelijke neigingen geboren?

— Meestal. Zij zijn vaak het uitvloeisel van erfelijke belasting. Maar het komt ook vrij vaak voor, dat de maniak, zijn neigingen, die soms van ongevaarlijken aard zijn, pas op den mannelijken leeftijd erlangt; door hersenletsel, door een zware zielsziekte, door slapeloosheid, door het al te lang vestigen van de meest ingespannen aandacht op een of ander onderwerp van studie of onderzoek, en door nog andere oorzaken.

— Dus je tast in het duister aangaande den persoon van den dader? vroeg Charles.

— Niet geheel! antwoordde Raffles peinzend. Ik heb slechts een zeer vaag vermoeden, en daar ik van alles wat vaag is een hartgrondigen afkeer heb, zal ik mij eens naar de bibliotheek der medische faculteit begeven!

— Wat wil je daar doen? riep Charles verbaasd uit.

— Ik stel belang in chirurgie! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Denk je in die boeken den naam van den moordenaar te vinden?

— Misschien!

— Is die kans niet zeer klein?

— Integendeel — ze is zeer groot!

— En wat zal ik doen?

— Naar huis gaan en ons bedwelmend mideltje eens gereed maken, dat ons reeds meermalen zulke voortreffelijke diensten heeft bewezen — herinner je het geval van Diego Bastados, den Spaanschen avonturier maar!

— Denk je er gebruik van te maken?

— Misschien vanavond nog.

— Kan ik je daarbij van dienst zijn?

— Dat geloof ik haast niet! Ik wil slechts een onderzoek instellen bij Wang-Si, dat is alles!

— Dat is alles? Maar dat is zeer gevaarlijk! riep Charles ongerust uit.

— Waarom? hernam Raffles op kalmen toon. Dat zie ik niet in! Ik ga er heen als matroos, om te schuiven, zooals ik vanmorgen in de zeelieden kroeg aan de Theems reeds verklaard heb. Dat doen honderden anderen! Welk gevaar zou ik kunnen loopen?

— Maar als Wang-Si en de krankzinnige je overvallen? riep Charles uit.

Oho! Zoo gemakkelijk gaat dat niet! Ik zal wel zorgen, steeds gezelschap te hebben!

— Dat hebben de slachtoffers van den moordenaar misschien ook in hun verblindheid gedacht, vervolgde Charles, hoe langer hoe ongeruster, en beangstigd door een vaag voor gevoel, waarvan hij zich den aard niet wist te verklaren. En toch zijn zij overvallen en gedood!

— Ik geloof, dat je je vergist!

— Hoe dat?

— Ik meen, dat de slachtoffers kalm met den moordenaar zijn medegegaan, zonder het minste verzet te plegen.

— Wat? Naar die verfoeilijke, afschuwelijke opiumkit?

— Zooals ik zeg!

— Daarheen zouden gentlemen, edellieden als Baily en Fenchurch uit vrijen wil hun schreden hebben gericht? Geloof dat wie wil!

— Niet uit vrijen wil — —

— En je zeide zooeven, dat zij niet het minste

verzet hebben gepleegd? riep Charles verbaasd uit.

— En dat blijf ik zeggen! hernam Raffles, terwijl hij zijn vriend een eigenaardigen blik toewierp.

— Dan begrijp ik er niets meer van! Je spreekt in raadselen! zeide Charles schouderophalend.

— Wacht nog slechts eenige uren, tot ik terugkom, vervolgde Raffles glimlachend. Dan zal het blijken, of mijn vermoedens juist zijn geweest, of dat ik er gansch en al naast getast heb. Hier zijn wij aan de Universiteit — tot straks!

— Zou men je in de Bibliotheek toelaten?

— Daaraan twijfel ik geen oogenblik. De rector magnificus is een mijner vrienden — voor zoover men een vriend van Lord Lister kan zijn! voegde hij er op zachten toon aan toe.

— Tot straks dan! Ik tel de minuten tot je terugkomst!

De beide vrienden drukten elkander de hand, en terwijl Charles zich met snelle schreden verwijderde, beklom Raffles de breede treden van de monumentale trap, die naar de zware, fraai gebeeldhouwde deuren van het Universiteitsgebouw leidde.

Hij overhandigde zijn visitekaartje aan den deftigen portier, met steek en staf gewapend, de beenen in fijne zijden kousen, de voeten in schoenen met oude, gouden gespen gestoken en het hoofd gedekt met een witte pruik, en een oogenblik later stond hij tegenover den rector magnificus, een eerwaardig, oud heer met zijdeachtig glanzende, sneeuw witte lokken en vriendelijke, lichtblauwe oogen achter schitterende brillen.

Raffles stak den rector de hand toe, en noemde hem het doel van zijn komst. Zonder echter de ware beweegreden daartoe te verraden.

Hij verkreeg zonder eenige moeite het gevraagde verlof om de boeken der Bibliotheek te mogen raadplegen, en bevond zich na met eenige woorden van dank afscheid van den vriendelijke ouden heer te hebben genomen, met een behoorlijk ten zijnen name ingevuld formulier op weg naar de bibliotheekzaal, geleid door een bode, al even deftig en afgemeten als de portier, even witgepruikt en even kortgebroekt.

In de bibliotheek werd hij ontvangen door den archivaris, die hem, na het formulier aan een lias te hebben geregen, naar zijn wenschen vroeg.

Raffles wierp even een blik op de lange wanden van de zaal, van onder tot boven schuil gaande onder tienduizenden boeken, folianten, eeuwenoude perkamenten, met de hand geschreven werken over de medische en aanverwante wetenschappen.

Toen zeide hij op hoffelijken toon:

— Ik wenschte slechts te mogen bladeren in een of ander goed gedocumenteerd, uitgebreid werk over de moderne chirurgie. Vooral de jongste toepassingen der trepanatie, en de verbeteringen, in de schedellichting verkregen, boezemen mij belang in. Heeft u zulk een werk, mijnheer de archivaris?

— Meer dan honderd-en-twintig, mylord! antwoordde de archivaris glimlachend. Dat wil zeggen — van den jongsten tijd, dien ik dan laat aanvangen van het jaar 1900. Gaan wij verder terug, dan kan ik er u wel vierhonderd laten doorbladeren, in de Engelsche, Duitsche, Fransche, Italiaansche, Spaansche en Russische taal, eenigen in het Nederlandsch, een half dozijn in het Japansch, vier in het Chineesch, één in het Sanskriet. Mocht gij belang stellen in wat Hypocrates aangaande de trepanatie, die voor Christus reeds moet zijn toegepast, te berde heeft gebracht, dan kan ik u evenzeer van dienst zijn, voorts bezitten wij een werk van den Chineeschen chirurgijn Hang-Su-Liang, op zijdepapier geschreven, in het jaar 600 der Christelijke jaartelling, een beschouwing van den Thibetaan Li-Shang-Fun over de schedelborring, een perkamentrol van —

Raffles had dezen woordenvloed kalm over zich heen laten gaan en viel den in vuur geraakten archivaris nu in de rede met de lakonieke vraag:

— Bezit u een catalogus van de werken in deze bibliotheek?

— Zeker, mylord!

— Mag ik dien even inzien?

— Dat spreekt vanzelf!

— Dan ben ik geholpen! Wat Hypocrates van de trepanatie geschreven heeft, kan stellig hoogst belangwekkend zijn, maar op het oogenblik raakt het mij niet!

De archivaris achtte dit blijkens zijn gelaatsuitdrukking oogenschijnlijk een groote tekortkoming in mylord's opvoeding, maar hij was te hoffelijk om dit te laten blijken.

Hij haalde den catalogus; op zichzelf een lijvig boekdeel.

Raffles zocht eenigen tijd en noemde toen een drietal werken in de drie moderne hoofdtalen, die hij spoedig voor zich had liggen.

Hij zette zich aan het lezen, sloeg blad na blad om, zocht in de inhoudsopgave, maakte nu en dan een aantekening en slaakte eindelijk een lichten kreet van voldoening.

Hij las twee pagina's achter elkander en zijn gelaat werd onder het lezen met een lichten blos overtoegen, terwijl zijn oogen zonderling glansden.

— Dus toch! mompelde hij ten slotte tuschen de tanden.

Hij nam een vel papier uit den stander voor hem en begon enkele gedeelten uit hetgeen hij zooeven gelezen had, haastig over te schrijven.

Toen vouwde hij het papier op en borg het in zijn portefeuille.

Hij stond op en overhandigde de drie werken aan den archivaris, met eenige woorden van dank en bewondering, die den jongen man overgelukkig maakten.

Vijf minuten later stond Raffles weer op straat.

Zijn gelaat stond nu strak.

Hij wenkte een taxi en liet zich naar de

villa in de Cromwellstreet brengen.

Zoodra hij de straatdeur geopend had, snelde Charles op hem toe:

— Vier-en-tachtig minuten! riep hij uit.

— Dat valt mee! zeide Raffles glimlachend.

— En — weet je iets? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Ik weet zeer veel!

— Je kent den moordenaar?

— Zoo goed als zeker!

— Zijn naam?

— Dr. Pancras Mungrove!

HOOFDSTUK VIII.

DE KRANKZINNIGE.

Charles had een luiden kreet geslaakt bij het hooren van dien naam.

Hij greep Raffles bij den arm en riep:

— Het lid van onze club?

— Dezelfde!

— Maar dat is onmogelijk!

— Waarom?

— Waarom? Omdat hij zoo goed bij zijn verstand is als jij en ik!

— Denk je dat?

— Of ik het denk? Heb jij hem dan ooit op een krankzinnige daad of een onnoozel woord betrapt?

— Nooit!

— Welnu dan?

— Maar dat bewijst niets. Mungrove behoort eenvoudig tot de maniakken, waarvan ik je eenige uren geleden verhaald heb!

— Maar dat zou verschrikkelijk zijn!

— Ongetwijfeld, en toch kan ik niet twifelen! Je herinnert je, dat wij, toen de man met den zwarten mantel ons in zijn gestolen motorboot op de Theems voorbijvoer, niets van hem konden onderscheiden dan zijn oogen. Welnu, dadelijk was ik mij bewust, die vreemde, stekende oogen al ergens meer te hebben gezien, en nu weet ik het zeker dat het de eigenaardig schitterende oogen waren van Pancras Mungrove!

— Maar hoe zou hij dan met zijn slachtoffers te werk gaan? riep Charles uit.

— Waarschijnlijk op de volgende wijze: Mungrove is mij steeds voorgekomen als een ongeneeslijk opiumschiuiver. Hij heeft er het geheele voorkomen van. Wellicht heeft dat zijn kwaal verergerd. En die kwaal is — manie. Een

manie, die hem dwingt, misschien geheel tegen zijn wil, om menschen te dooden — en daarna hun lijken te amputeeren. Die manie is latent in hem, maar breekt op ongeregelde tijden in vlaggen uit, vooral na overmatig gebruik van opium. Dat de twee vermoorden in de opiumkit zijn geweest, was voor mij niet twijfelachtig — het was het eenige hol, waar zulke misdaden onopgemerkt gepleegd kunnen worden, en bovendien bracht de moordenaar er zijn chirurgijnstrousse, zooals ik je reeds verteld heb. Welnu, daar een edelman daar nooit heen zou gaan, zelfs al verzocht zijn beste vriend het hem, of het moet *gedwongen* gebeuren, zoo kwam ik door een eenvoudige en logische redeneering tot de gevolgtrekking, dat Mungrove er zijn slachtoffers heenvoerde — met geweld. Niet met lichamelijk geweld, maar met de dwingende kracht van zijn blik. Volg je me?

— Ik meen je te begrijpen! riep Charles uit. Hij heeft hen gehypnotiseerd!

— Juist! Hij heeft hen willoos gemaakt, en toen op zijn gemak gedood, met niet meer omslag of gevaar dan wanneer zij vliegen waren geweest!

— Ontzettend!

De beide vrienden waren onder het spreken naar de bibliotheek gelopen.

Daar gekomen, namen zij aan een klein rooktafeltje bij het raam plaats, dat op het prachtige villapark uitzag.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er het blad papier uit, dat hij zooeven beschreven had, en vervolgde:

— Luister eens! Wat ik je nu voorlees, zijn een paar zinsneden uit het werk van dr. Charles

Delariboissière: „*De la trépanation est ses protagonistes*”. In hoofdstuk IV noemt de beroemde Fransche chirurg verschillende namen van geneesheeren, die zich aan de studie der hersenziekten en hunne genezing hebben gewijd. Onder die namen is ook die van dr. Pancras Mungrove.

Raffles vouwde het blad open, en las met heldere stem voor:

„.....onder de Engelsche chirurgen die zich aan dit onderwerp met hart en ziel gewijd hebben, mogen wij ook dr. Pancras Mungrove niet vergeten, die in het jaar 1928 een nieuw instrument uitvond, om daarmee volgens een door hem uitgedachte methode de trepanatie te verrichten, die echter in vakkringen geen algemeene waardeering vermocht te vinden en spoedig in onbruik is geraakt.”

— Dan volgt een beschrijving van die methode en het instrument, die ik je zal besparen! vervolgde Raffles. Maar daarna komt er weer iets, wat voor ons van belang is: „Dr. Pacras Mungrove is dezelfde collega, die eenige jaren te voren opzien had gebaard in medische kringen door zijn voortreffelijk werk over de hypnose in de geneeskunde, waarvan hij zelf een ijverig aanhanger was. Er zijn verrassende voorbeelden van zijn suggestieve kracht bekend.”

Raffles vouwde het papier langzaam op, en zeide:

— Die weinige woorden zijn voor mij evenzooveel openbaringen, Charles. Ik ken Mungrove. Hij is zeer trotsch en eerezuchtig. Is het te verwonderen, dat hij aan het malen is gegaan, toen de medische wereld een uitvinding en een operatieve methode minachtend ter zijde scheen te schuiven, waaraan hij wellicht lange jaren van onophoudelijke, ingespannen studie had ten koste gelegd? Zooiets is in de medische wereld zoowel als in die van uitvinders, ontdekkingsreizigers, natuurkundigen en anderen vaker voorgekomen dan je denkt. Er zijn voorbeelden bekend van uitvinders, die arm en krankzinnig zijn gestorven, en aan wier genie de menschheid toch verscheidene voortreffelijke zaken te danken heeft!

— Dus zou Mungrove zich waar verongelijkt hebben geacht en daardoor vlagen van waanzin hebben gekregen?

— Ik trek dit geen oogenblik in twijfel — ik ben er zeker van! Hij waant zich in zijn vreese-lijke aanvallen van zinsverbijstering nog steeds de chirurgijn, die zijn ontdekking op het gebied der trepanatie op lijken toepast!

— Ontzettend! En die man wil je tarten!

— Tarten is het woord niet! Ik wil hem eenvoudig onschadelijk maken!

— Maar hoe dan?

— Dat zal ik je zeggen. Ik dring als de matroos van vanmorgen in de opiumkit van Wang-Si door en laat mij opium geven, — die ik mij wel zal wachten, te gebruiken! Als de Chinees meent dat ik slaap, zal ik wel een middel weten te vinden om het vertrek te ontdekken, waar Mungrove altijd zijn afschuwelijk werk verricht!

— Maar het is best mogelijk, dat de moorde- naar daar vanavond in het geheel niet komt! bracht Charles in het midden, die nog steeds zijn geheime onrust niet van zich had kunnen werpen.

— Dat is inderdaad zeer wel mogelijk! hernam Raffles kalm. Des te beter. Ik heb niets noodig dan de bewijzen, dat hij daar dikwijls vertoeft, en er de twee ongelukkige mannen vermoord heeft. En die bewijzen zal ik weten te vinden!

— En als je ze hebt?

— Dan zal ik ze in handen van de politie weten te spelen, en mag zij zich bezig houden met het onsmakelijke gedeelte van den arbeid: de arrestatie!

— En als Mungrove er toevallig wel is?

— Dan zal het van de omstandigheden afhangen, of ik dat werkje zelf opknap! Ontdekt hij mij, en is hij in een normalen toestand — voor zoover men bij hem van normaal kan spreken — dan zal ik korte metten met hem maken: een voorgehouden revolver en een paar handboeien, benevens een prop, zullen dan wonderen doen! Is hij daarentegen woest, dan zal mijn gasmengsel zijn uitwerking niet missen.

— Maar Wang-Si? riep Charles uit.

— Wang-Si is een Chinees, en dus wel wreed, maar ook laf! Van hem ducht ik niets!

— Maar hoe zul je Mungrove daar uit het huis wegstrijken?

— Door eenvoudig den dichtstbijzijnden politiepost te telefoneeren. Er is er een op vijfhonderd passen afstand!

— Nu, ik zie wel, dat je toch niet van je plan bent af te brengen! zeide Charles zuchtend. Ik kan niets anders doen dan vurig wenschen, dat je moogt slagen!

— Ik kan met den besten wil niet inzien, waarom ik dat niet zou doen, beste Charles! zeide Raffles glimlachend.

Charles antwoordde niet.

Maar in stilte zwoer hij een duren eed, dat hij zijn vriend niet uit het oog zou verliezen, en desnoods zijn leven op het spel zou zetten, om hem te redden, indien hij in gevaar mocht verkeeren.

De schemering begon langzamerhand aan te breken.

Raffles stond op en drukte op den belknop naast de deur.

Enkele oogenblikken later trad Gaston binnen.

— Gaston, zorg er voor, dat wij over een half uur kunnen dineeren! beval Raffles op den vriendelijken toon, dien hij steeds aansloeg als hij tegen den grijzen bediende sprak.

— Ik zal er voor zorgen, mylord! zeide de oude man, zonder naar de reden van dit voor hem ongewone uur te durven vragen.

— Ik zal van dat halve uur rust gebruik maken, in het geheime laboratorium even na te zien, of mijn gasmengseltje behoorlijk werkt, Charles, zeide Raffles. Jij wilt intusschen wel eens naar mijn revolvers en andere benodigheden omzien!

— Ik beloof het je! antwoordde de jonge man. Raffles verliet het vertrek.

Charles luisterde naar zijn voetstappen en wachtte tot hij niets meer hoorde.

Toen trad hij snel op de bel toe en schelde. Gaston trad binnen.

— Wees zoo goed, Gaston, om Henderson eens dadelijk bij mij te zenden! zeide Charles haastig.

— De chauffeur van mylord is in de garage bezig met het schoonmaken van de blauwe auto, mijnheer Brand!

— Ah, dan kan ik hem wel door de huis-telefoon roepen. Ik dank je, Gaston!

De oude bediende verwijderde zich verbaasd en eenigszins ongerust over de blijkbaar opwinding, waarin de vertrouwde vriend van zijn meester verkeerde.

Charles nam haastig de telefoon van den haak, na een kleinen wijzer te hebben verschoven:

— Ben je daar, Henderson? Juist klaar? Mooi zoo! Kom dadelijk bij mij in de bibliotheek, maar zorg dat mylord je niet ziet. Aanstands hoor je de verklaring — haast je!

Hij hing den hoorn weer op, en begon met driftige schreden het vertrek op en neer te loopen, van tijd tot tijd met gesmoorde stem een uitroep slakend, die zeer veel op een vloek geleek.

Vijf minuten waren ternauwernood verstreken of Henderson de chauffeur trad binnen. Aan zijn ademhaling was te merken, dat hij snel geloopt had.

— Hier ben ik, mijnheer Brand! riep hij uit. Er is toch niets aan de hand, naar ik hoop?

— Nog niet, Henderson! Heeft mylord je gezien?

— Hij kwam juist door het park, maar ik heb mij achter een dikken eikenboom verscholen, tot hij gepasseerd was — omdat u mij dat had bevolen.

— Ik had er mijn reden voor, Henderson! hernam Charles op ernstigen toon.

Hij keek den chauffeur even strak en onderzoekend aan, en vroeg toen:

— Je hebt je meester zeer lief?

— Zooals men iemand lief heeft, die ons uit de modder heeft opgeraapt, weer tot een mensch heeft gemaakt en minstens vijf malen het leven heeft gered, mijnheer Brand!

— Dat wist ik ook wel! Je zoudt de grootste gevaren trotseeren om hem van den dood te redden?

— Ik zou zonder aarzelen mijn leven geven om hem het minste letsel te besparen!

Charles trad op den braven kerel toe en drukte hem krachtig de hand.

— Maar waarom vraagt gij dat, mijnheer Brand? vroeg Henderson ongerust. Mylord verkeert toch niet in levensgevaar?

— Nu nog niet, maar hij zal er vanavond in verkeerren, als mijn vermoedens mij niet bedriegen.

— Waar gaat mylord dan heen?

— Naar een moordhol aan het einde van Londen, om daar een gevaarlijken krankzinnige te overmeesteren. Ik zal je aanstands alles duidelijker verklaren. Nu vraag ik je slechts: kan ik op je rekenen om hem, al ware het tegen wil en dank, te beschermen?

— Hoe kunt gij dat vragen, mijnheer Brand! riep Henderson met kracht uit. Gij behoeft slechts over mij te beschikken en mij te zeggen wat ik doen moet.

— Dat zal ik doen, zoodra mylord het huis verlaten heeft.

— Ik moet hem dus niet rijden? riep Henderson verontwaardigd uit.

— Dat denk ik niet! Mylord gaat in een vermomming en zal zeer waarschijnlijk van een huurauto gebruik maken. Zorg, dat je dadelijk hier komt, als hij vertrokken is. Wij zullen dan ons plan opmaken. Moet je hem onverhoopt toch rijden, stal dan den wagen bij een autoverhuurder en wacht mij in „De tros druiven”, een wijnhuis op den hoek van Winstonstreet en Dock Lane. En ga nu, want ik moet nog voor enkele zaken zorgen, die deze vervloekte onderneming betreffen. Geen woord over ons onderhoud!

De chauffeur knikte stom en verliet het vertrek, de vuisten gebald en met saamgeknepen lippen.

Charles begaf zich snel naar de slaapkamer van Lord Lister, en keek daar met de grootste zorgvuldigheid diens twee beste revolvers na, terwijl hij het versleten matrozenpak gereed legde, en daarop een stel handboeien, door den Grooten Onbekende uitgevonden en reeds herhaalde malen met onbetwistbaar succes op zijn vijanden toegepast.

Juist toen hij hiermede gereed was, trad Raffles het vertrek binnen.

Hij had een voorwerp in de hand dat er uitzag als een platte veldflesch, met dik vilt omgeven, en van boven voorzien van een soort aftapkraan.

— Ziezoo! riep hij opgeruimd uit. In dit reservoir is voldoende gas om een geheele balzaal vol menschen, in enkele seconden bewusteloos te maken!

— Is de werking nog krachtig?

— Die heeft niets ingeboet! De reactieproeven slaagden prachtig, en ons arm ziek konijntje, dat wij dezer dagen hadden willen afmaken, viel als door den bliksem getroffen om, toen ik slechts een duizendsten kubieken centimeter van het gas in zijn hok had gebracht.

Raffles wierp een blik op het bed en zeide:

— Ik zie met genoegen, dat hier ook alles in orde is. Laat ons dan gaan dineeren, want ik zal mijn krachten misschien noodig hebben.

Even later zaten de beide vrienden aan het diner. Charles sprak weinig en deed geen poging zijn gedrukte stemming te verbergen.

Raffles echter was zeer spraakzaam en hield lange en belangwekkende verhandelingen over psychologische afwijkingen, geestesstoornissen en mentale minderwaardigheid, waarnaar Charles Brand in iedere andere omstandigheid zeker gretig zou hebben geluisterd.

Omstreeks half zeven, toen de duisternis reeds gevallen was, stond Raffles op, rekte zich eens goed uit, en zeide:

— Ik ben gereed voor het onderzoek! Over enkele uren hoop ik de bewijzen van wat ik heb ontdekt aan de politie te kunnen verschaffen en een zeer gevaarlijken gek onschadelijk te hebben gemaakt.

— Moet Henderson je wegbrengen?

— Neen, ik neem een huurauto. Als een matroos uit een van mijn wagens stapte, in zulk een buurt, zou dat natuurlijk opzien baren. En onze eigen huurauto's zijn toevallig beide defect. En nu ga ik mij verkleeden!

Raffles verliet het vertrek, en stak zich snel in het gereed gelegde matrozenpak. Hij liet de flesch met het gasmengsel in zijn diepen zak glijden, stak revolvers en handboeien bij zich, veranderde snel zijn gelaat, en begaf zich weder naar de bibliotheek, om afscheid van Charles te nemen.

— Om elf uur hoop ik goed en wel weer hier te zijn! riep Raffles opgewekt uit.

— En als je er om half twaalf niet bent?

— Dan kan je wel eens komen kijken of er wellicht iets spaak is geloopen, Charles! Maar die moeite behoef je waarschijnlijk niet te nemen! En nu — adieu!

Een krachtige handdruk en de Groote Onbekende had het vertrek verlaten.

HOOFDSTUK IX.

DE OOGEN VAN HET AFGODSBEELD.

Zoodra Raffles de villa door het kleine poortje in den parkmuur had verlaten, en de stille zijstraat was uitgelopen, riep hij een auto aan en beval den chauffeur, hem naar de India Docks te brengen.

De rit duurde ruim drie kwartier.

Toen hield de auto stil bij het begin van de morsige Theemskade tegenover de dokken.

Raffles stapte uit en betaalde den chauffeur.

Met de handen in de zakken, een smerig eindje pijp tusschen de lippen, de muts achter op het verwarde haar, slenterde hij naar het huis van Wang-Si.

Niemand sloeg acht op den gewaanden matroos, in deze buurt die van scheepsvolk krioelt.

Het was geheel duister, en er viel een trage, fijne motregen. De straten, smal en vuil waren bijna geheel verlaten. Soms klonk de kreet van

een dronken wijf of het gejammer van mishandelde kinderen.

Langzamerhand begon er meer ruimte tusschen de huizen te komen en eindelijk bereikte Raffles de opium-kit van Wang-Si.

De Chinees stond voor zijn deur, tegen den deurpost geleund, met de handen in de zakken van zijn vuil geelzijden buis.

Hij vestigde zijn glinsterende spleetogen vluchtig op den naderenden matroos en zeide slechts dit eene woord:

— Schuiven?

Raffles knikte en schoof den Chinees voorbij, de slecht verlichte gang in.

Wang-Si volgde hem.

— Rechthout en het trapje op! fluisterde hij.

Raffles liep door. Een drietal bedienden liep hem onhoorbaar op hun dikke vilten zolen voorbij. Hij gaf nauwkeurig acht op den weg,

dien hij moest afleggen. Toen hij het trapje was opgegaan, duwde Wang-Si een vervelooze deur open, en zeide:

— Daar!

Raffles trad binnen. Hij bevond zich in de kamer, waar geschoven werd. Het was een vrij groot maar laag vertrek, zoo goed als geheel kaal, Langs alle vier de wanden stonden houten kribben, waarop reeds een half dozijn opium-schuiers, meest Chineezen, in allerlei houdingen roerloos lag uitgestrekt. Slechts een enkele flauw brandende petroleumlamp verlichtte naargeestig het sombere vertrek. De lichtjes van de komforen, waaraan de schuiers het bolletje papaverkruid tot gloeien brengen, glansden als glimwormen in de halve duisternis.

Een der bedienden overhandigde Raffles een pijp, na een weinig opium, tot een klein balletje gekneet op den kop van de pijp te hebben gedrukt.

— 't Is goed! knorde de gewaande matroos. Je kunt wel gaan!

Terwijl de Chineesche bediende zich omdraaide, knipte Raffles behendig en snel het bolletje opium van zijn pijp, wierp zich op een ledige brits en hield vervolgens de nu onschadelijke pijp boven een komfoor. Hij deed een paar lange teugen — de pijp gleed uit zijn vingers — zijn hoofd zonk achterover — hij sliep —

Maar hij werd plotseling weder klaar wakker, toen hij de zich verwijderende stappen van Wang-Si vernam.

Voorzichtig hief hij het hoofd op.

De eenige bediende, die aanwezig was, zat voorovergebogen op een krukje. De man was blijkbaar ingedommeld. Raffles kuchte zachtjes. De bediende verroerde zich niet.

Toen stond Raffles voorzichtig op, trok de gummi-overschoenen aan, die hij bij zich had gestoken en sloop onhoorbaar naar de deur, die hij voorzichtig opende, steeds het oog op den slapenden bediende gevestigd houdend. Niets was in het halfduister vertrek te hooren dan de ademhaling der bewustelooze opiumschuiers en het zacht gesnurk van den slapenden Chinees.

Raffles trad naar buiten.

Hij tastte naar het slot, en voelde dat er een sleutel op stak.

Plotseling bedacht hij zich en trad weder binnen. Geruischloos sloop hij achter den slapenden bediende, en haalde onder het loopen een stel boeien uit zijn zak, benevens een zwarten doek. Vlug als het weerlicht sloeg Raffles den Chinees den doek over het hoofd, en bond hem over den mond dicht.

De wakkerschrikkende Chinees wilde schreeuwen, maar hij kon geen geluid geven. Hij wilde den doek wegtrekken, maar zag op hetzelfde

oogenblik zijn polsen in de boeien gevat. Hij wilde zich op Raffles werpen, maar een geweldige kinstoot deed hem omvertuimelen en bewegingloos blijven liggen.

Snel sleepte Raffles het lichaam naar een hoek van het vertrek en bond het daar met een dik touw aan een houten steunpilaar, zorgdragend dat de Chinees den monddoek niet kon bereiken.

— Dat is één minder! mompelde Raffles tevreden.

Haastig ging hij het vertrek uit, sloot de deur en stak den sleutel in zijn zak.

In de gang, door een enkele kaarslantaarn flauw verlicht, was niets te zien of te hooren.

Behoedzaam schreed Raffles voort.

— Het geheime vertrek moet zich vlak boven het water, in den uitbouw bevinden, mompelde hij bij zich zelf.

Geleid door zijn sterk ontwikkelden plaatszin, ging Raffles de gang door.

Zijn schreden werden geheel gedempt door de dikke gummi zolen.

Plotseling deed een gerucht hem opschrikken.

Er naderde iemand!

Raffles keek om zich heen. Hij bevond zich juist bij de deur, die openging, toen hij den knop greep. Hij zag in een stikdonker vertrek.

Snel trad hij er binnen, de deur open latend, en keek daarop voorzichtig om den hoek.

De naderende gedaante was die van den tweeden Chineeschen bediende!

Raffles bedacht zich geen seconde.

Op het oogenblik dat de man zou passeeren, trad hij naar voren en velde den Chinees met een forschen stoot tegen de kaak ter neder.

Hem knevelen, boeien en naar het opiumvertrek slepen, dat hij zoo juist verlaten had, was het werk van een oogenblik. Hij bond ook dezen bediende, op veiligen afstand van zijn makker, vast aan een leeg krib, en begon opnieuw zijn gevaarlijken tocht.

— Dat is twee! zeide hij tevreden tot zich zelf. Het geluk is met mij! En nu snel gehandeld.

Hij betrad opnieuw de gang, en liep haar nu geheel ten einde, zonder iemand tegen te komen.

Als hij nog tien seconden gewacht had, zou hij het raam van de rookkamer, dat op de Theems uitzag, langzaam hebben zien opengaan, en twee gedaanten onhoorbaar hebben zien binnen klimmen — —

Raffles daalde het trapje af en bevond zich nu in de hoofdgang, die op dat oogenblik geheel verlaten was.

— Nu moet ik, als mijn berekening juist is, achterwaarts gaan, mompelde hij. Daar is echter een blinde muur. Maar stil — die nis daar — —

Hij trad een smalle nis binnen, die zich in den

gewitten, schijnbaar geheel gladden muur bevond, en snel vlogen zijn tastende vingers over den achterwand.

Eensklaps schoof die wand met zacht ratelend geluid ter zijde!

Een helder verlicht vertrek vertoonde zich aan zijn verbaasden blik.

Hij trad er binnen en onmiddellijk schoof de geheime deur met een dreigend geklikklak van staal weder achter hem dicht.

Hij bevond zich in een vertrek, dat er volmaakt als een uitstekend ingerichte operatiezaal uitzag. In het midden stond een glimmend vernikkelde operatietafel, en daarnaast, op een tafel, lag de chirurgijnstrouse van marokkijn leder, welke Wang-Si uit de boot had genomen.

Een zeer helder licht stroomde van de zoldering op deze tafel neder.

Een zonderlinge, gonzende stilte vulde het vertrek, waarvan de vier wanden geheel witgekalkt waren.

Dadelijk bukte Raffles zich naar den vloer, om naar een luik te zoeken.

Het duurde eenigen tijd voor hij het gevonden had. Niet zonder moeite trok hij het open. Aan zijn voeten, op ongeveer een meter beneden den vloer, stroomde het bijna zwarte water van de Theems!

— Wij zullen dat luik open laten staan. Het kan te pas komen als ik eenigszins overhaast dit vertrek zou moeten verlaten — wat den beste kan overkomen! En nu zullen wij eens zien, wat deze operatie-zaal ons aan bewijzen oplevert!

Raffles zette het luik vast, en richtte zich op. En terwijl hij dit deed, had hij het duidelijke besef, dat hij niet meer alleen was, ofschoon niemand dan hij zelf zich in het vertrek bevond — — —

— Wat vreemd! mompelde Raffles, terwijl hij de hand over het voorhoofd wreef, en om zich heen zag.

Toen bemerkte hij een voorwerp, in een hoek van het vertrek, dat aan zijn aandacht ontsnapt was.

Het was een Chineesch afgodsbeeld, een waar kunstwerk, uit ebbenhout gesneden. Het stelde den god Vishnoe voor, met gekruiste beenen zittend, de armen over elkaar gevouwen, met uitgespreide vingers.

Raffles trad langzaam nader, als door een onverklaarbare macht gedreven.

Op een meter afstand van het beeld bleef hij staan en keek naar het afschuwelijk gelaat van den afgod.

En terwijl hij keek, voelde hij het bloed in zijn aderen tot ijs verkillen!

De oogen in het hoofd leefden.

Het waren groote, zeldzaam lichte, grijze oogen met een vreeselijke, starende uitdrukking er in, als van een Medusa.

Raffles wilde een anderen kant op zien, maar hij kon niet.

Hij wilde naar zijn revolver grijpen, maar was er niet toe in staat.

Hij wilde naar het luik snellen, maar gevoelde dat zijn beenen hun dienst weigerden!

Toen gingen de kaken van het afschuwelijk gelaat vaneen, en een menschelijke stem sprak bevelend dit ééne woord:

— Slaap!

De suizende stilte werd plotseling een storm in Raffles' ooren — hij duizelde — het bonsde in zijn hersens — toen zakte hij langzaam in elkaar, en werd het nacht om hem heen.

Het afgodsbeeld opende zich en een man trad er uit.

Die man was dr. Pancras Mungrove.

Zoo snel de beste renwagen van Raffles hen kon vervoeren, ijlden Charles en Henderson door Londen, geen tien minuten nadat Raffles de villa had verlaten.

Charles zat aan het stuur en joeg de auto naar de India-docks. Hij stalde haar bij een autoverhuurder, en daarop snelden hij en Henderson naar de plek, waar zich het huis van Wang-Si verhief. Bij de daarnaast gelegen matrozenkroeg liepen zij naar den oever van de rivier.

Het geluk diende hen.

Een onoogetijk vletje dobberde bij een kleinen aanlegsteiger op de vuile golven van de Theems.

— Vlug, Henderson, maak los! beval Charles.

— Maar zouden wij niet beter doen, de opiumkit door de voordeur binnen te dringen, mijnheer?

— Neen, met geweld, tenminste met ontijdig geweld zouden wij alles bederven! Kom mee!

De beide mannen sprongen in het bootje en maakten het touw los. Met een wrikriem bracht Charles het tot bijna onder de opiumkit en meerde het daar.

Vervolgens klom hij als een kat tegen den achterkant van het opiumhol op, en maakte daarbij gebruik van een knoopentouw, voorzien van een haak, die hij met behulp van den riem behendig over een uitstekenden balk legde.

Hij bereikte spoedig het venster en keek naar binnen.

Vijf minuten verstreken, die Henderson eindeloos leken. Toen zag de chauffeur, hoe de jonge man met een flinken duw het verweerde, half verrotte raam openduwde en naar binnen klom. Vlug als een aap ging Henderson hem achterna.

Zij bevonden zich in het opiumhol!

Charles wees naar een hoek van het vertrek en bracht zijn mond bij het oor van den chauffeur:

— Zie je die gebonden Chineezers? Dat is stellig het werk van mylord! Maar er zijn er zeker veel meer dan twee! Snel onze vermomming aan!

Beiden haalden een dun zijden, Chineesch gewaad van onder hun kleeven te voorschijn en trokken dit snel over hun goed aan. Een staartpruijk, op welker voorhoofdstuk een paar valsche, schuins oplopende wenkbrauwen waren bevestigd, voltooiden de vermomming, ruimschoots voldoende in dit slecht verlichte hol.

De beide Chineesche bedienden, uit hun bewusteloosheid ontwaakt, keken met gloeiende blikken vol haat naar de beide indringers, maar waren niet in staat zich te verroeren of te schreeuwen.

Charles had in een ommezien het slot open-gestoken en beide mannen snelden de gang door.

De eerste dien zij tegen kwamen was Wang-Si zelf. De schurk zag de naderenden voor zijn bedienden aan en voor dat hij geluid kon geven, was hij gekneveld, gebonden en in het donkere vertrek geworpen, waarvan Raffles de deur had laten open staan.

De derde bediende, die een verdacht gerucht had gehoord en kwam toesnellen, onderging hetzelfde lot.

En nu was het zeer stil in de opiumkit geworden.

Besluiteloos zagen de twee mannen elkaar aan.

Plotseling hoorden zij gedempt spreken. Charles werd zeer bleek — hij had de stem van Mungrove herkend!

Zij stonden nu in de hoofdgang, vlak voor de nis.

— Daar moet een geheime deur zijn! fluisterde Henderson. Laten wij haar zoeken of anders intrappen!

— Om 's hemels wil! Dat zou alles bederven! Wij hebben met een woesteling, een krankzinnige te doen, met een vlijmscherp lancet in de hand!

— Maar wat dan? fluisterde de chauffeur, bleek van woede en vrees.

— Ik geloof dat ik het weet! Ga snel mee terug!

De twee mannen ijlden naar het opiumhol, klommen uit het raam en lieten zich in de boot zakken.

Bijna had Charles een kreet geslaakt.

Een bundel licht stroomde door een openstaand luik op het zwarte Theemswater neder, op tien passen afstand.

— Daar moet het zijn! zeide hij op heeschen toon. Je revolver ter hand, James!

Charles trok de boot onder den op palen rustenden vloer van de opiumhut tot bijna onder het luik, zonder eenig leven te maken.

Toen wierp hij een blik in het vertrek.

Wat hij daar zag, deed zijn bloed verstijven!

Op een operatietafel lag Raffles uitgestrekt, geheel ontkleed, en met dikke riemen vastgebonden.

Over hem heengebogen stond dr. Mungrove, met een doktersjas aan, de mouwen opgestroopt en een zaag van zonderlingen vorm in de rechterhand. Zijn bleek gelaat was verwrongen. Hij scheen een toespraak te houden tot een onzichtbare schaar studenten.

Toen daalde de hand met de zaag — —

De linkerhand greep de haren van Raffles — Henderson had zich opgericht.

Met vaste hand mikte hij op de borst van den krankzinnige.

Het schot ging af.

Met een ijselijken kreet stortte de ongelukkige voorover.

Door het luik plompte zijn lichaam in de zwarte Theems, vlak naast het bootje neerschietend.

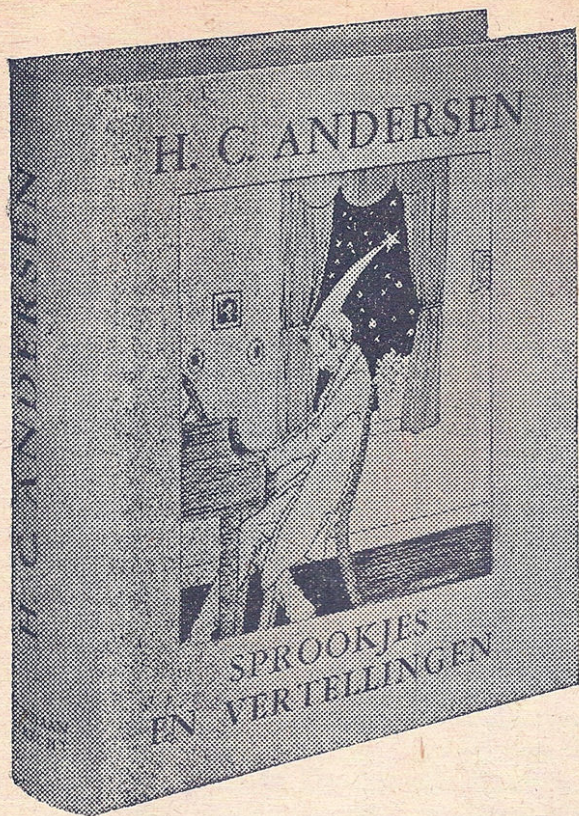
Toen sloot zich het water weder — —

Snel als de wind klommen Charles en Henderson door het luik naar binnen, en maakten Raffles los, dien zijn beul, als toppunt van gruwelijken moordlust, nadat hij hem gebonden had, eerst weer had doen ontwaken!

Een kwartier later bevonden zij zich allen veilig in de boot.

Maar het duurde nog geruimen tijd voor Raffles de kracht vond om te zeggen:

— Dit is het vreeselijkste avontuur dat ik nog ooit beleefd heb!

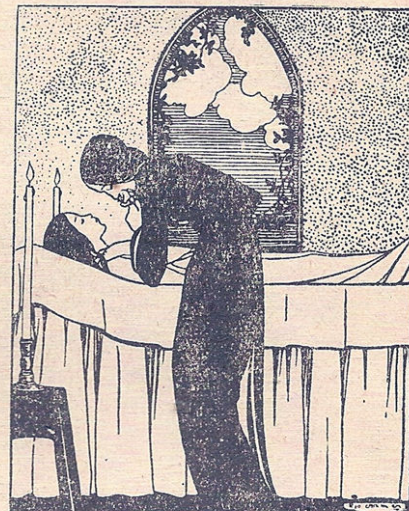

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKKES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627,
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:.....

ADRES:

